

**A Kúria
mint felülvizsgálati bíróság
í t é l e t e**

Az ügy száma: Pfv.II.20.061/2024/28.

A tanács tagjai: dr. Hajdu Edit a tanács elnöke
dr. Darákné dr. Nagy Szilvia előadó bíró
dr. Cseh Attila bíró
dr. Mészárosné dr. Szabó Zsuzsanna bíró
dr. Osztovits András bíró

A felperes: felperes (cím1, th: cím2)

A felperes jogi képviselője:

M. Ügyvédi Iroda (cím3; eljáró ügyvéd: dr. Mészáros Mátyás Zoltán)

Az alperesek: I. rendű (cím4) I. rendű

II. rendű (cím, jelenlegi tartózkodási helye: helység Vármegyei
Büntetés- Végrehajtási Intézet cím5) II. rendű

VI. rendű (cím6) VI. rendű

VIII. rendű (cím7; th.: cím2) VIII. rendű

Az alperesek jogi képviselője:

dr. Gondos Gabriella ügyvéd (cím8) I. és VI. rendű alperesért

dr. Novák Gábor (cím9) II. rendű alperesért

Schüller Ügyvédi Iroda (cím10; eljáró ügyvéd: dr. Schüller Adrienn) VIII. rendű alperesért

A per tárgya: házastársi közös vagyon megosztása

A felülvizsgálati kérelmet benyújtó fél:

felperes

A másodfokú bíróság neve és a felülvizsgálni kért jogerős határozat száma:

Fővárosi Törvényszék 54.Pf.630.173/2023/15.

Az elsőfokú bíróság neve és határozatának száma:

Budai Központi Kerületi Bíróság 17.P.XI.30.763/2012/502.

Rendelkező rész

A Kúria a jogerős ítéletet hatályában fenntartja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 nap alatt fizessen meg az I. és VI. rendű alperesek, mint együttes jogosultak részére 1.500.000 (egymillió-ötszázezer) forint, a II. rendű alperesnek 200.000 (kétszázezer) forint felülvizsgálati eljárási költséget.

Kötelezi a felperest, hogy 30 napon belül leletezés terhe mellett fizessen meg további 1.709.151 (egymillió-hétszázkilencezer-százötvenegy) forint felülvizsgálati eljárási illetéket.

Megkeresi a Pest Vármegyei Kormányhivatal Földhivatali Főosztályának Földhivatali Osztályát, hogy az hrsz. (természetben cím7) alatti ingatlan tulajdoni lapjára a Pest Vármegyei Kormányhivatal szám határozatával feljegyzett felülvizsgálati kérelem benyújtásának tényét törölje. A felülvizsgálati kérelem benyújtása tényének feljegyzése iránti kérelmet a felperes terjesztette elő.

Az ítélet ellen felülvizsgálatnak nincs helye.

Indokolás

A felülvizsgálat alapjául szolgáló tényállás

[1] A felperes és az I. rendű alperes (továbbiakban: felek) 1986. augusztus 30-án kötöttek házasságot. A VIII. rendű alperes a házasságukból 2000. december 19-én született gyermekük.

[2] A felek a házasságkötésüket követően tíz évig Kanadában éltek, megszerezték a kanadai állampolgárságot, a VIII. rendű alperes is kettős állampolgár.

[3] A házastársak 1996-ban jelentős vagyonnal települtek vissza Magyarországra. Vagyonukat befektették: különböző társaságokban üzletrész tulajdonosok lettek, több ingatlant és jelentős értékű ingóságot (pl. férfi karórát, ékszereket) vásároltak. A család magas életszínvonalon élt.

[4] A felek házassági életközössége véglegesen és mindenre kiterjedően 2005 júliusában szűnt meg. Az I. rendű alperes a közös gyermekkel az utolsó, cím7 szám alatti (továbbiakban: cím7 utcai) közös lakásból, az cím11 utcai házba (továbbiakban cím12 utcai ingatlan) költözött.

[5] A házassági életközösség megszűnése után a felperes rövid időn belül a jelenlegi feleségével élettársi kapcsolatot létesített. A közös vagyont érintő kérdésekben azonban az I. rendű alperessel továbbra is egyeztettek, illetve részben együttműködtek. A felperes a közös gyermek tartására közel három éven át havi 1.000.000 forint tartásdíjat fizetett.

[6] A felek együttműködése 2008 őszén változott meg. A bontóperi eljárás megindulásával a gyermekkel és a házastársi közös vagyonnal kapcsolatos kérdésekben akkori jogi képviselőik bevonásával peren kívül egyeztettek.

[7] 2009 évben a felperessel szemben adócsalás miatt büntetőeljárás indult, 2009. március 10-én őrizetbe vették, majd 2011. február 23-ig, illetve 2011 májusától 2011. július 13-ig előzetes letartóztatásba helyezték. A nyomozóhatóság a büntetőeljárásban több, a felek házastársi közös vagyonába tartozó nagyértékű ingóságot lefoglalt.

[8] A felperes az őrizetbe vételt követően megbízta akkori jogi képviselőjét, hogy a cím7 utcai ingatlanban fellelhető és még le nem foglalt értékeit „helyezze biztonságba”. A felperes élettársa az értékeket a jogi képviselőnek átadta, akit az értéktárgyakkal való elszámolás elmaradása miatt a Budaörsi Járásbíróság – a Budapest Környéki Törvényszék 4.Bf.850/2018/14. számú ítélete folytán 2019. október 8-én jogerőre emelkedett – 12.B.38/2013/192. ítéletével folytatólagosan elkövetett sikkasztás büntette és okirattal visszaélés vétsége miatt elítélte.

[9] 2009. március 26-án a nyomozóhatóság feltörte a cím7 utcai ingatlant. Az I. rendű alperes a hatóság intézkedését követően a zárat kicserélte, és az ingatlant a közös gyermekkel birtokba vette. A felperes először feljelentést tett, majd 2014-ben különösen nagy értékre elkövetett lopás büntette miatt pótmagánvádat terjesztett elő, amelyben állította: az I. rendű alperes eltulajdonította a lakásból az ingóságait. A büntetőeljárást a Budaörsi Járásbíróság az 1.B.385/2014/5. végzésével megszüntette, s a határozatot a Budapest Környéki Törvényszék 1.Bf.1118/2014/9. számú végzésével 2015. szeptember 8-én helybenhagyta.

[10] Az adóhatóság 2009-ben az I. rendű alperessel szemben is megindította a 2005-2008. közötti adóéveket érintő vagyonosodási eljárást. 2012. április 4-én jogerőre emelkedett határozatával az I. rendű alperes terhén 13.420.916 forint adóhiányt állapított meg, ami után 6.710.458 forint adóbírságot szabott ki, és 5.930.739 forint késedelmi pótlékot számított fel.

[11] A cím7 utcai ingatlant az I. rendű alperes a házassági életközösség alatt, 2005. március 30-án 88 millió forintért vásárolta meg, az ingatlannyilvántartásba kizárólagos tulajdonosként jegyezték be. Az ingatlant 2009. május 11-én 32 millió forintért eladta a II. rendű alperesnek, aki azt a 2013. április 29-én kelt szerződéssel I. rendű alperes édesanyjának, a VI. rendű alperesnek értékesítette, aki jelenleg az ingatlan 1/1 arányú tulajdonosa.

[12] A cím12 utcai ingatlant a felek a házassági életközösség alatt vásárolták, az ingatlannyilvántartásba tulajdonosként az I. rendű alperest jegyezték be. A vételár részbeni megfizetésére az I. rendű alperes banki kölcsönt vett fel. Az életközösség megszűnése után az I. rendű alperes 10.197.550 forint törlesztőrészletet teljesített. Az I. rendű alperes az ingatlant 2009. április 8-án 31 millió forintos vételáron ugyancsak a II. rendű alperesnek adta el. Fél évvel később, 2009. augusztus 10-én a szerződő felek a szerződést módosították: az ingatlanban fennálló rejtett hiba miatt a vételárat 24.500.000 forintra csökkentették. Az ingatlan tulajdonjogát a II. rendű alperes 2009. november 20-án átruházta egy perben nem álló harmadik személynek.

[13] A cég1-t (továbbiakban: kft.1.) 49.000.000 forint törzstőkével 2004. november 11-én az I. rendű alperes és perben nem álló személy alapította, egymás között egyenlő (fele-fele) üzletrész tulajdoni hányaddal. A gazdasági társaság ügyvezetője (formálisan) az I. rendű alperes lett, az ügyvitelt – az életközösség alatt és azt követően – ténylegesen a felperes intézte. A kft. 2005 tavaszán megvásárolt a helységi révnél egy étterem minősítéssel rendelkező felépítményt, a hozzá tartozó földterület használati jogával együtt, majd a felújítása után a felépítményt 100 millió forintért értékesítette. A kft.-t felszámolási eljárásban 2012. májusban törölték a cégjegyzékből.

[14] A cég2-t (továbbiakban: kft.2.) az I. rendű alperes és a felperes édesanyja 2005. május 5-én alapította 49.000.000 forint törzstőkével, az I. rendű alperes nevén nyilvántartott üzletrész 90%. A gazdasági társaság 2005. május 17-én 21.500.000 forintért megvásárolt egy ingatlant, amelyet 2009. március 16-án 40.000.000 forint eladási árért harmadik személynek eladott. A gazdasági társaságot 2016 szeptemberében kénysztöröléssel megszüntették.

[15] A felperes a közös gyermekkel 2015-ben Kanadába költözött, az időközben nagykorúvá vált VIII. rendű alperessel életvitelszerűen jelenleg is itt élnek.

[16] A Budai Központi Kerületi Bíróság 2010. szeptember 8-án jogerőre emelkedett 8.P.I.31.089/2008/56. számú részítéletével a felek házasságát felbontotta, a részítéletben rendezte a kiskorú gyermekkel kapcsolatos járulékos kérdéseket.

A kereseti kérelem és az alperesek védekezése

[17] A felperes módosított keresetében a házastársi közös vagyon megosztását kérte azzal, hogy a bíróság állapítsa meg, hogy a cím7 utcai ingatlan tulajdonjoga átruházására az I. és II. rendű alperes között 2009. május 12-én, majd a II. és VI. rendű alperes között 2013. júniusban létrejött adásvételi szerződések a Polgári Törvénykönyvről szóló 1959. évi IV. törvény (a továbbiakban: régi Ptk.) 200.§ (2) bekezdése alapján, illetve azok „fiktív” voltára tekintettel semmisek. A szerződések érvénytelensége esetére a jogkövetkezmény levonását a szerződések előtti, eredeti állapot helyreállításával igényelte, egyben kérte az alpereseket annak tűrésére kötelezni, hogy a házastársi közös vagyon jogcímén fennálló tulajdonjoga – az I. rendű alperesé mellett – az ingatlan-nyilvántartásba be-, illetve visszajegyzésre kerüljön.

[18] A közös vagyon megosztása során kérte, hogy a bíróság a cím7 utcai ingatlanon fennálló közös tulajdont szüntesse meg, az I. rendű alperest megillető ½ tulajdoni hányad megváltására őt jogosítsa fel, a megváltási árat 32.000.000 forint forgalmi érték alapján határozza meg. A vagyonmérlegbe az I. rendű alperest terhelő elszámolási kötelezettség mellett a cím12 utcai ingatlan értékesítése miatt – az ingatlan megvásárlásához felvett kölcsönre az életközösség megszűnése után I. rendű alperes által önállóan teljesített 10.197.550 forint törlesztés a 30.000.000 forint forgalmi értékkel szemben történt

elszámolása után – 19.800.000 forintot, a helység2i ingatlan eladása miatt 24.900.000 forintot, a kft.1.-ben házastársa nevén nyilvántartott üzletrész alapján – figyelemmel a cég tulajdonában állt helység1i ingatlan értékére is – 250.000.000 forintot, a kft.2.-ben házastársa nevén nyilvántartott üzletrész alapján – figyelemmel a cég tulajdonában állt helység3i ingatlan értékére is – 40.000.000 forintot állított be.

[19] A teljes házastársi közös vagyon megosztása eredményeként kérte kötelezni az I. rendű alperest értékkülönbözöt (helyesen: értékiegyenlítés) és kártérítés jogcímén összesen 151.350.000 forint megfizetésére.

[20] Az I. rendű alperes érdemi ellenkérelmében elsődlegesen mind a szerződések érvénytelensége, mind a házastársi közös vagyon megosztása iránti kereset elutasítását kérte. Tagadta, hogy a cím7 utcai ingatlannal kapcsolatos adásvételi szerződések érvénytelenek lennének, illetve a felperest esetlegesen megillető rendelkezési jog megsértése miatt a kért jogkövetkezmény alkalmazható lenne. Állította, hogy a házassági életközösség 2005 júliusi megszűnése után a felperessel közös vagyonukat peren kívül – mindenre kiterjedően, de legalább a cím7 utcai ingatlan tulajdonjogára vonatkozóan – megosztották.

[21] Kérte, hogy amennyiben a házastársi közös vagyon megállapodással történt megosztásának tényét a bíróság nem állapítaná meg, a cím7 utcai ingatlant elsődlegesen annak különvagyonai alvagyonai jellege miatt a vagyonmérlegből mellőzze; másodlagosan (amennyiben közös vagyonnak minősíti) a közös tulajdon megszüntetése esetére az ingatlan felperest illető tulajdoni hányada megváltására őt jogosítsa fel. A felperes terhére számolja el a 2005 és 2009 közötti használata során az ingatlanban keletkezett károk 14.938.000 forintos helyreállítási költségét és a felperes használata miatt felmerült, de általa nem megfizetett 4.069.100 forint közüzemi díjakat.

[22] Az I. rendű alperes a cím12 utcai ingatlan közös vagyoni jellegét elismerte, de a vagyonmegosztás során fennálló elszámolási kötelezettségét csak a lakás eladási ára, vagyis 24.500.000 forint erejéig ismerte el. Ezzel szemben a vagyonmérlegbe felperes terhén fennálló fizetési kötelezettséggel kérte beállítani az életközösség megszűnése után a közös kölcsönre kizárólag általa törlesztett összeget (10.197.550 forint). Vitatta a cím13 utcai ingatlan házastársi közös vagyoni jellegét, mert álláspontja szerint azt már az életközösség megszűnése után vásárolta meg. A kft.1. üzletrészét kérte kihagyni a vagyonmérlegből, mert az értékesítésekor forgalmi értékkel már nem rendelkezett. Ugyanakkor állította, hogy a felperes a társaság tulajdonában állt helység1i ingatlan eladási árával köteles felé elszámolni, így ez alapján a vagyonmérlegbe a felperes terhén a vételár felét, 50.000.000 forintot kért beállítani. A kft.2.-beli üzletrészt mint forgalmi értékkel nem rendelkező vagyonelemet a vagyonmérlegből ugyancsak kérte kihagyni.

[23] A vagyonmérlegben felperes terhén kérte elszámolni: 200.000 euró forgalmi értékkel a cég3-ban felperes nevén nyilvántartott üzletrészt, a svájci banknál vezetett számlán kezelt pénzbeli megtakarításukat, elsődlegesen a 2007. december 31-i, másodlagosan a 2005. december 31-i állapot alapulvételével; számos, a per kezdeti szakaszában még a felperes által is megosztani kért ingóságot. Ennek során elismerte, hogy az 1-8. tétel alatti ingók a birtokában vannak. A 9-91, 93-96 és 98. tételek részére történő kiadására, illetve amennyiben már nincsenek meg, az értékük megfizetésére tartott igényt.

[24] A II. rendű alperes érdemi ellenkérelmet nem terjesztett elő.

[25] A VI. rendű alperes érdemi ellenkérelmében tagadta, hogy a II. rendű alperessel kötött adásvételi szerződés érvénytelen lenne, kérte a vele szemben előterjesztett kereset elutasítását.

[26] A VIII. rendű alperes érdemi ellenkérelmében a cím13 utcai ingatlanra vonatkozó kereset elutasítását kérte.

Az első- és másodfokú határozat

[27] Az elsőfokú bíróság ítéletében megállapította, hogy a felperes és az I. rendű alperes életközössége 1986. augusztus 30-tól 2005. júliusig állt fenn.

[28] A cím7 utcai ingatlanok átruházási szerződéseiről érvénytelensége iránti kereseteknek helyt adott: megállapította, hogy az I. és a II. rendű alperes, majd a II. és VI. rendű alperes között létrejött adásvételi szerződés érvénytelen, s annak házastársi közös vagyon jogcímén $\frac{1}{2}$ - $\frac{1}{2}$ arányban tulajdonosa a felperes és az I. rendű alperes.

[29] A házastársi közös vagyon megosztása során a felperest és az I. rendű alperest megillető közös tulajdont akként szüntette meg, hogy az ingatlant a felperes tulajdonába adta. Megkeresni rendelte a Pest Megyei Kormányhivatal Erdi Járási Hivatala Földhivatali Osztályát, hogy az ingatlan tulajdoni lapjáról szerződés érvénytelensége jogcímén törölje VI. rendű (VI. rendű alperes) tulajdonjogát, egyben házastársi közös szerzés jogcímén a felperes és az I. rendű alperes $\frac{1}{2}$ - $\frac{1}{2}$ arányú tulajdonjogát jegyezze be, majd házastársi közös vagyon megosztása jogcímén az I. rendű alperes $\frac{1}{2}$ arányú tulajdonjogát törölje, s a felperes $\frac{1}{2}$ arányú tulajdonjogát jegyezze be.

[30] A felperes és az I. rendű alperes házastársi közös vagyonának megosztása során az I. rendű alperes kizárólagos tulajdonába adta az ingóeltárban 1. téfelszám alatt felvett ebédlogarnitúrát, 20.000 forintértéken; megállapította, hogy a felperes különvagyonába tartoznak az ingóeltárban 20., 25., 29., 35., 36., 37., 38., 39., 40., 41., 97. téfelszámok alatt felvett tételek; kötelezte az I. rendű alperest, hogy 90 nap alatt fizessen meg a felperesnek 51.668.565 forintot.

[31] Ezt meghaladóan a keresetet és a beszámítási kifogást elutasította.

[32] Megállapította: a felek életközösségének 2005. évi megszűnésére figyelemmel jogvitájuk elbírálására a házasságról, a családról és a gyámságról szóló 1952. évi IV. törvény (továbbiakban: Csjt.) és a régi Ptk. anyagi jogi szabályai, míg a perindítás időpontja alapján még a polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (a továbbiakban: régi Pp.) alkalmazandó. Ezután ismertette a Csjt. 27-28. §-t és 30-31. §-t, valamint az régi Ptk. 200. § (2) bekezdését, 203. § (1) és (3) bekezdését, 339. § (1) bekezdését és a 484-487. §-t. Rögzítette, hogy peres feleket a perben alkalmazandó bizonyítási teherről a 151. és 472. sorszámu végzésében tájékoztatta.

[33] A felek egyező nyilatkozatot tettek arra nézve, hogy 2005 júliusától külön háztartásban éltek. A felperes álláspontja szerint azonban az I. rendű alperessel a házassági életközösségük ennek ellenére 2009 tavaszáig fennállt. A felperes az állítását a házasság felbontására vonatkozó jogerős részítelet indoklásában foglaltakra is tekintettel nem tudta bizonyítani, a bizonyítás sikertelenségét az elsőfokú bíróság a terhére értékelte.

[34] Az elsőfokú bíróság a felek állításait, a bizonyítékokat vagyonelemként értékelte, és táblázatban foglalta össze a vitatott 126 vagyonelem birtokállapotát és értékét. A vagyonmérlegbe a felperes, illetve az I. rendű alperes elszámolási kötelezettségével az alábbiakat állította be:

A felperes birtokában maradt:

Az I. rendű alperes birtokában maradt:

cég3	6.171.000 forint	kft.1.	35.003.000 forint
cím7 u. ingatlan	32.000.000 forint	kft.2.	59.121.000 forint
Harley Davidson	3.900.000 forint	svájci bankszámla	9.311.680 forint
		ebédlőgarnitúra	20.000 forint
		helység2i ingatlan	24.900.000
forint			
		cím12 u. ingatlan	17.052.450 forint

[35] A megosztandó közös vagyon értékét 187.479.130 forintban, a felek jutóját 93.739.565 forintban állapította meg. Rögzítette, hogy a felperesnél 42.071.000 forint értékű vagyon maradt, így az I. rendű alperes a javára fennálló 51.668.565 forint értékkülönbözet megfizetésére köteles.

[36] Az I., valamint a VI. rendű alperes fellebbezése folytán eljáró másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett rendelkezéseit nem érintette, a fellebbezett rendelkezéseit részben megváltoztatta. Az I. és II. rendű alperesek, valamint a II. és VI. rendű alperesek között létrejött adásvételi szerződések érvénytelenségének, továbbá a házastársi közös vagyon jogcímén a felperes és az I. rendű alperes $\frac{1}{2}$ - $\frac{1}{2}$ arányú tulajdonjogának megállapítását; a felperes és az I. rendű alperes között a fenti ingatlanon fennálló közös tulajdon megszüntetésére vonatkozó rendelkezést; valamennyi tulajdonjog bejegyzéssel összefüggő változás tekintetében az ingatlanügyi hatóság megkeresését mellőzte. Az I. rendű alperes által a felperes javára fizetendő értékkülönbözet összegét 33.760.075 forintra szállította le, és mellőzte a beszámítási kifogás elutasítására vonatkozó rendelkezést. Ezt meghaladóan az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyta.

[37] A peradatokból megállapíthatóan a felek 2005 júliusa és 2009 márciusa között életközösségük megszűnése ellenére speciális, egymástól csupán lassan elkülönülő, jelentősebb vagyoni kérdésekben továbbra is összefonódó gazdálkodást folytattak. A felperessel szembeni büntetőeljárásban, valamint az I. rendű alperessel szemben megindított vagyonosodási eljárásban mindketten tettek olyan, esetenként egymásnak is ellentmondó nyilatkozatokat, amelyekről úgy gondolták, alkalmasak lehetnek arra, hogy saját, illetve házastársi közös vagyonhoz tartozó vagyontárgyaikat az eljárás alól kimentsék. Mindez a jelen perben mindkét fél számára megnehezítette a házastársi közös vagyon megosztása körében releváns tények beazonosítását és bizonyítását. A felek nyilatkozatait tehát a fentiek figyelembe vételével kellett értékelni.

[38] A másodfokú bíróság a cím7 utcai ingatlan tekintetében elsődlegesen azt vizsgálta, hogy a felperes keresetének a tartalmát az elsőfokú bíróság helyesen rögzítette-e. A 185. sorszámú felperesi előkészítő irat és 186. sorszámú jegyzőkönyvi nyilatkozat egybevetése alapján azt állapította meg, hogy az elsőfokú ítélet helyesen rögzítette a felperes kereseti kérelmét és az annak alapjául megjelölt ténybeli és jogi indokokat, ezt a felperes a másodfokú tárgyaláson kifejezett kérdésre meg is erősítette. Ebből viszont az következett, hogy a felperes ezen ingatlan tárgyában nem terjesztett elő másodlagos keresetet (a házastársi közös vagyon megosztás körében az ingatlan I. rendű alpereshez került ellenértékének elszámolására vagy megbízás nélküli ügyvitele miatti kártérítés megfizetésére).

[39] A felperes a szerződések érvénytelenségét egyrészt a Csjt. házastársak vagyoni viszonyaira vonatkozó speciális, másrészt a régi Ptk. általános dologi és kötelmi jogi szabályaira alapította. A fellebbezés elbírálása során a másodfokú bíróság abból a

következetes ítélezési gyakorlatból indult ki, ami szerint az ingatlan-nyilvántartáson kívül tulajdonjogot szerző házastárs – a Csjt. 30. § (1) bekezdésén, a régi Ptk. 116. § (1) bekezdésén, illetve a Ptk. 5:37. §-án alapuló – jogainak védelme csak addig áll fenn, amíg házastársát az ingatlan-nyilvántartás feltünteti. Ebből következően nem igényelheti tulajdonjogának ingatlannyilvántartási feltüntetését azután, hogy oda más, jóhiszeműen szerző személy tulajdonjogát bejegyezték (Legfelsőbb Bíróság Pfv.II.22.123/2007/9. ítéletét).

[40] A perben a felperes tett a II. és VI. rendű alperesek jóhiszeműségét, illetve ellenérték fejében történő szerzését kétségbe vonó nyilatkozatokat, de ezen álláspontját a teljes bizonyító erejű magánokiratba foglalt szerződésekkel, illetve az ingatlan-nyilvántartás közhitelességével szemben nem bizonyította.

[41] A Csjt. szerint a házastársak egymás közötti (ún. belső) jogviszonyában egyikük egyoldalú rendelkezésének érvényességét a Csjt. 30. § (1)-(2) bekezdése és a 31. § (5) bekezdése alapján alkalmazandó régi Ptk. 114. § (1) bekezdése alapján, míg annak jogkövetkezményeit a Csjt. 31. § (5) bekezdése szerint alkalmazandó régi Ptk. 484-487. §-ában szabályozott megbízás nélküli ügyvitel szerint kellett megítélni. Utóbbi jogkövetkezménye pedig az lenne, hogy az ügyletkötő (volt) házastársával szemben felelős mindazért a kárért, amely a beavatkozása nélkül nem következett volna be. Ezirányú kereset hiányában a régi Pp. 215. §-ának megfelelően azonban a másodfokú bíróság nemcsak az I. rendű alperes közös vagyon helyébe lépett értékkel való elszámolási, de esetleges kártérítési kötelezettségét sem tudta érdemben vizsgálni.

[42] Mindezek alapján a másodfokú bíróság az ingatlan tekintetében az adásvételi szerződések érvénytelenségének megállapítása és jogkövetkezményként az eredeti állapot helyreállítása iránti keresetet elutasította, és mellőzte a házastársi közös vagyon megosztására irányuló, az ingatlan közös tulajdonának megszüntetésével összefüggő rendelkezéseket.

[43] A cím12 utcai ingatlan tekintetében az I. rendű alperes fellebbezése részben alapos. Az ingatlan forgalmi értékét a módosított szerződés alapján 24.500.000 forintban állapította meg, és alaposnak találta az I. rendű alperes kölcsöntörlesztésének elszámolására vonatkozó igényét. A két összeg egybevetése alapján az elszámolás alapjaként a vagyonmérlegbe beállítandó összeg helyesen 14.302.450 forint. Ezt az összeget már tovább nem lehet csökkenteni az I. rendű alperes által kifizetett vagyonátruházási illeték összegével. Mindezek alapján a házastársak közötti elszámolás alapjául szolgáló értéket a cím12 utcai ingatlan tekintetében 17.052.450 forintról 14.302.450 forintra, s ezzel az I. rendű alperest terhelő elszámolási kötelezettséget 7.151.225 forintra csökkentette.

[44] A helység2i ingatlan vételáráról és a svájci számláról a másodfokú bíróság kifejtette: a perben nem volt vitás, hogy a 719 m² területű, hétvégi ház és udvar művelési ágú ingatlant az I. rendű alperes 2002. május 10-én vásárolta meg, majd 2006. május 26-án a volt IV. r. alperes részére 24.900.000 forintért eladta. A felperes tagadásával szemben az I. rendű alperes állította, hogy a vételárát házastársának átadta, aki azt euróban a svájci banknál vezetett számlájukra elhelyezte, majd a számla 2009 februári megszüntetésekor felvette.

[45] A helység2i ingatlan vételára tekintetében a másodfokú bíróság abból indult ki, hogy a perben az I. rendű alperes nem vitatta sem az ingatlan vételárát, sem pedig azt, hogy az ellenértéket a vevő részére fizette ki. A perben a régi Pp. 164. § (1) bekezdése alapján ezért őt terhelte annak a bizonyítása, hogy ezt az összeget a felperesnek átadta, aki azt a svájci számlára befizette, majd arról 2009 tavaszán az összeget felvette. Az I. rendű alperes terhére értékelte, hogy a vételár felperesnek való átadására vonatkozó nyilatkozatai az elsőfokú eljárás során sem voltak kellően határozottak, illetve ellentmondástól mentesek. Az ingatlan 2006 évi eladása ellenére csak 2007-ben került sor kétszer 50.000 euró bankszámlán történő elhelyezésére. Az I. rendű alperes által csatolt számlakivonatokról azt állapította meg, hogy a svájci számla a peres felek közös tulajdonában állt, a számlakivonatokról azonban hiányosak,

azokból sem a svájci frank, sem az euró számla teljes, életközösség megszűnése utáni forgalma nem tárható fel. Mindezek alapján osztotta az I. rendű alperes azon fellebbezési érvelését, mely szerint a megtakarításokat az elsőfokú bíróság a vagyonmérlegében tévesen állította be az I. rendű alperesnél maradtként. A bizonyítatlanság miatt a megtakarítást a vagyonleltárból kihagyta.

[46] A másodfokú bíróság elfogadta az I. rendű alperes azon álláspontját, hogy az elsőfokú bíróság logikai hibát vétett, amikor az üzletrészek értékét a szakvélemény szerinti teljes cégérték és nem azoknak az I. rendű alperes nevén nyilvántartott üzletrészre eső része alapul vételével határozta meg. Ugyanakkor helyesen járt el az elsőfokú bíróság, amikor a gazdasági társaságoknak az életközösség megszűnésekor értékét tartotta irányadónak. Ennek a meghatározása érdekében beszerzett szakvéleményt a másodfokú bíróság is aggálytalannak találta az alapul szolgáló ingatlan forgalmi szakvéleménnyel együtt. A következetes ítélkezési gyakorlat alapján a perbeli esetben az ingatlanok valós és nem könyv szerinti forgalmi értékét kellett figyelembe venni. A kft.1. forgalmi értékét a házastársak közül a felperes jelölte meg magasabb összegben, ezért őt terhelte annak bizonyítása, hogy az üzletrész forgalmi értéke magasabb, mint amit a házastársa megjelölt, illetve amit a szakvélemény tartalmazott. A másodfokú bíróság álláspontja szerint a törzstőke befizetésének időpontjára vonatkozó adathiány önmagában nem indokolta, hogy a cégérték az elsőfokú bíróság által alkalmazott mérlegeléssel kerüljön megállapításra. Mindezek alapján a kft.1. üzletrészeinek életközösség megszűnésekor értékét a szakértő által meghatározott alacsonyabb, a törzstőke befizetése nélküli cégértékkel azonos összegben állapította meg.

[47] A peres eljárás kezdetén a felperes jelentős terjedelmű ingóleltárt terjesztett elő, ugyan a leltárba felvett ingóságok többségénél az igényétől utóbb elállt, az I. rendű alperes ellenkérelme következtében ezek nagy része továbbra is per tárgya maradt.

[48] Az 11. tétel alatti Ducatti motorkerékpárt röviddel az életközösség megszűnése előtt vásárolták, az erről szóló számla a peres iratok között található. A felperes nyilatkozata szerint a jármű az életközösség megszűnésekor nála maradt. Ennek fényében nem volt annak relevanciája, hogy az mikor, milyen okból került ki a birtokából, ezért nem volt akadálya annak, hogy a másodfokú bíróság a vagyonmérlegbe 11. tétel alatt a felperes birtokában maradt vagyonelemként vásárlási árával (5.200.000 forint) felvegye.

[49] A férfi ékszerek és karórák esetén a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság mérlegelését iratellenesnek ítélte. A felülmérlegelés során értékelte, hogy azokat a per kezdetén még a felperes maga is közös vagyonnak tekintette, s a vagyonleltárba ekként kérte felvenni (13. számú irat). Ugyanitt elismerte, hogy ezek nála maradtak, és legalább 8 millió forint értékűek. Önmagában pedig az, hogy ezek utóbb (akár bűncselekmény eredményeként) a felperes birtokából kikerültek, nem ad alapot vagyonleltárba történő felvételük mellőzésére.

[50] A 9. tétel alatti jetski esetén megállapítható: azt a felperes még a 143. sorszámú előkészítő iratában is birtokában maradt 1.000.000 forint értékű közös vagyonként írta le, és ezzel nem ellentétes a 427. sorszámú jegyzőkönyvbe foglalt személyes előadása sem. Bár a másodfokú bíróság a felek nyilatkozatai alapján azt pontosan nem tudta megállapítani, hogy a felperesnél a piros vagy a sárga, s így a 9. vagy 10. tétel alatt megjelölt jetski maradt, úgy ítélte, hogy ennek ellenére egy a felperes birtokában maradt jetski 1.000.000 forintértékkel a vagyonleltárba felvehető.

[51] A 13. tétel alatti quad esetén a felek egyezően adták elő, hogy az az életközösség megszűnésekor megvolt, és a felperesnél maradt. Az értékére eltérő állítást tettek, így a másodfokú bíróság ennek értékét a felek által megjelölt összeg matematikai átlagában 2.175.000 forintban határozta meg.

[52] A 14. tétel alatti trailer esetében a házastársak egyező előadást tettek, hogy az életközösség megszűnésekor volt ilyen vagyontárgyuk. Az értékében is egyetértettek, így ezt a vagyontárgyat a másodfokú bíróság a vagyonegyeztetésbe 200.000 forinttal vette fel.

[53] A másodfokú bíróság a vagyonegyeztetést az alábbiak szerint állította össze:

[54] Mindezek alapján a házastársi közös vagyon megosztása eredményeként az I. rendű alperes terhén fennálló záró értékkiegyenlítési fizetési kötelezettséget 51.668.565 forintról 33.760.075 forintra csökkentette.

A felülvizsgálati kérelem és ellenkérelmek

[55] A jogerős ítélet ellen a felperes terjesztett elő felülvizsgálati kérelmet, amelyben elsődlegesen azt kérte, hogy a Kúria a jogerős ítéletet súlyos eljárási szabálysértés miatt – joghatályos alperesi fellebbezés hiányában – helyezze hatályon kívül, és az elsőfokú bíróság ítéletét hagyja helyben.

[56] Másodlagosan azt kérte, hogy a jogerős ítéletet a régi Pp. 275. § (4) bekezdésének első fordulata alapján részben helyezze hatályon kívül, és azt változtassa meg akként, hogy a cím7 utcai ingatlan tekintetében állapítsa meg, hogy az I. és II. rendű alperesek, valamint a II. és VI. rendű alperesek között létrejött adásvételi szerződések érvénytelenek, házastársi közös vagyon jogcímén a felperes és az I. rendű alperes ezen ingatlan 1/2-1/2 arányú tulajdonosai, és az ingatlanon a felperes és az I. rendű alperes közös tulajdonát oly módon szüntesse meg, hogy az ingatlant házastársi közös vagyon megosztása jogcímén 32.000.000 forint megváltási ár értéken a felperes tulajdonába adja; az ingó leltárban 9. sorszám alatt feltüntetett jetski-t, a 11. sorszám alatt feltüntetett Ducatti motorkerékpárt, a 13. sorszám alatt feltüntetett quad-ot, a 14. sorszám alatt feltüntetett trailert azok beazonosíthatatlansága miatt az ingó elszámolás köréből hagyja ki; állapítsa meg, hogy az ingó leltárban 25, 29., 35-41. sorszámú tételek között felsorolt férfi ékszerek és karórák a felperes különvagyonába tartoznak; a kft.1. üzletrészének értékét 35.003.000 forintban, míg a kft.2. üzletrészének értékét 59.121.000 forintban állapítsa meg; a helység2i ingatlan értékét 24.900.000 forintban, a cím12 utcai ingatlan értékét 17.052.450 forintban állapítsa meg; valamint kötelezze az I. rendű alperest arra, hogy 90 nap alatt fizessen meg a felperesnek 51.668.565 forintot.

[57] Harmadlagosan azt kérte, hogy a Kúria a jogerős ítéletet – anyagi és eljárási jogszabálysértések miatt – helyezze hatályon kívül, és az elsőfokú bíróság ítéletét annak helyes ténybeli és jogi indokaira tekintettel hagyja helyben.

[58] Negyedlegesen a Kúria a jogerős ítéletet – súlyos anyagi és eljárási szabálysértés miatt – a régi Pp. 275. § (4) bekezdése alapján helyezze hatályon kívül, és kötelezze a másodfokú bíróságot új eljárás lefolytatására.

[59] Ötödlegesen a jogerős ítéletet – súlyos anyagi és eljárási szabálysértés miatt – helyezze hatályon kívül, és a felülvizsgálati kérelemmel érintett körben az elsőfokú bíróságot kötelezze új, a jogszabályoknak megfelelő eljárás lefolytatására.

[60] Megsértett jogszabályhelyként hivatkozott – összefoglalóan, jogszabálysértés körülírása nélkül – az Alaptörvény XXIV. cikk (1) bekezdésére, az Itv. 74. § (1), 74/A. § (5) bekezdésére, a 44/2004. (XII. 20.) PM rendelet 6/A. § (4) bekezdés aa) alpontjára, (8) bekezdésére, az régi Ptk. 147. §, 148. § (1) és (2) bekezdésére, 200. § (2) bekezdésére, 205. § (1) bekezdésére, 207. § (6) bekezdésére, 234. § (1) bekezdésére, 339. § (1) bekezdésére, 365. § (1) bekezdésére, 484-489. §-aira, a Csjt. 27-30. §-aira, a 31. § (5) bekezdésére, míg az eljárási jogszabályok közül az régi Pp. 164. § (1) bekezdésére, 206. § (1) és (2) bekezdésére, 213. § (1) bekezdésére, 237. §-ára, 240. § (1) bekezdésére, 3. § (2) bekezdésére, és a Pp. 221. § (1) bekezdésére.

[61] Az elsődleges felülvizsgálati kérelemét azzal indokolta, hogy az I. és a VI. rendű alperesek a fellebbezésükre nem rótták le a teljes fellebbezési illetéket (az átutalással teljesített 2.500.000 forint illetékből az I. rendű alperes által 1.250.000 forintot, a VI. rendű alperes által 1.250.000 forintot tekintett megfizetettnek). Mindezek alapján megállapítható, hogy a másodfokú bíróság a fellebbezési illeték megfizetése nélkül fogadta be és bírálta el érdemben az I. és VI. rendű alperesek fellebbezését, holott a fellebbezés hivatalbóli elutasításának lett volna helye. Ez olyan súlyos eljárási szabálysértés, amely miatt a teljes másodfokú eljárás lefolytatása jogszabálysértő volt. E körben hivatkozott a régi Pp. 237. §, a 240. § (1) bekezdése, az Itv. 74. § (1) bekezdése, a 74. § (1a) bekezdése, a 74/A. § (4) és (5) bekezdése, valamint a 44/2004. (XII. 20.) PM rendelet 6/A. § megsértésére.

[62] A másodfokú bíróság iratellenes ténymegállapításain alapuló ítéleti rendelkezéseit, valamint a rendelkezésre álló bizonyítékok kirívóan okszerűtlen mérlegelését és az abból levont ténybeli és jogilag helytelen következtetéseit az alábbiakban foglalta össze (felülvizsgálati kérelem V. pontja).

[63] A cím7 utcai ingatlan.

[64] A másodfokú bíróság ítéletéből nem állapítható meg: milyen bizonyítékok alapján jutott arra a következtetésre, hogy a cím7 utcai ingatlant érintő adásvételi szerződések érvényesek. A jóhiszemű megszerzés sem a II., sem a VI. rendű alperes esetében nem valósult meg. A másodfokú bíróság a felperesre teljesíthetetlen és az elsőfokú bíróság bizonyításra vonatkozó tájékoztatásától eltérő bizonyítási kötelezettséget telepített. A II. és VI. rendű alperesek, valamint az okiratszerkesztő ügyvéd meghallgatását mellőzte. A II. rendű alperes az ügyletkötés időpontjában az I. rendű alperessel szoros érzelmi viszonyban állt, míg a VI. rendű alperes az I. rendű alperes édesanyja. A felek között nem állt fenn tulajdonátruházási szándék, a vevőknek nem volt anyagi forrásuk a vételár megfizetésére, a szerződésben hivatkozott pénzmozgás nem történt, így érvényes jogügylet sem jött létre a tulajdonjog átruházása tárgyában. Az elsőfokú bíróság helytállóan állapította meg a szerződések érvénytelenségét, mivel azok kizárólag azt a célt szolgálták, hogy a felperes ellen megindult nyomozás során azt a látszatot keltsék, hogy az ingatlanon a felperesnek nem áll fenn tulajdonjogi igénye. A tulajdonjogi változások ellenére az I. rendű alperes mindvégig a cím7 utcai ingatlanban maradt.

[65] A másodfokú bíróság ítélete semmilyen indokolást nem tartalmazott arra nézve, hogy milyen bizonyítékok alapján állapította meg a II. és VI. rendű alperesek jóhiszeműségét. Nem értékelte, hogy az I. rendű alperes a felperes előzetes letartóztatását kihasználva több, a házastársi közös vagyon körébe tartozó ingatlant is eladott az akkori barátjának a II. rendű alperesnek, és a vételárral nem számolt el. A másodfokú bíróság ítéletének ezen rendelkezése súlyosan sérti a Csjt. 31. § (5) bekezdésében foglalt méltányos vagyoni rendezés elvét.

[66] A cím7 utcai ingatlanra már a 2013-ban előterjesztett keresetében másodlagosan a relatív hatálytalanság megállapítását és az ellenérték erejéig az I. és II. rendű alperesek helytállási kötelezettségének megállapítását kérte. Nem feleltethető meg a másodfokú bíróság eljárása a régi Pp. 3. § (1) és (2) bekezdésében foglalt elveknek. Ettől a kereseti kérelmétől az

eljárás során nem állt el, tehát a másodfokú bíróság iratellenesen hivatkozott arra, hogy a felperes relatív hatálytalanság iránti keresete tárgyában nem kellett döntenie az I. rendű alperes közös vagyon helyébe lépett értékkel való elszámolási (kártérítési) kötelezettségéről. A másodfokú bíróság ítélete a régi Pp. 213. § (1) bekezdésébe ütközik, nem felel meg az ítélet teljességével szemben támasztott polgári eljárási alapelvnek. A másodfokú bíróság súlyos jogalkalmazási tévedése miatt jogellenesen mellőzte a megváltási ár vagyonmérlegben történő feltüntetését és elszámolását, ami szintén a régi Pp. 213. § (1) bekezdésébe ütközik.

[67] A cím12 utcai ingatlan.

[68] Sem az első-, sem a másodfokú eljárásban nem derült ki, hogy az ingatlan milyen rejtett hibával rendelkezett, és a vagyonátruházási illeték mérséklésén kívül milyen ok vezethetett a vételár rövid időn belüli csökkentéséhez. Az elsőfokú bíróság az ingatlan forgalmi értékét 24.500.000 forintban állapította meg, és alaposnak találta az I. rendű alperes kölcsöntörlesztésének elszámolására vonatkozó igényét. Miután a másodfokú bíróság megállapította, hogy az ítélet indokolása nem ad magyarázatot arra, hogy a vagyonmérleg szerinti 17.052.450 forintos összeget milyen további számítás alapján határozták meg, így a bizonyítás kiegészítésének hiányában a másodfokú bíróság nem volt abban a helyzetben, hogy az elsőfokú bíróság ítéletét érdemben megváltoztathassa. A másodfokú bíróság elsőfokú ítéletet megváltoztató rendelkezése a régi Pp. 252. § (2) és (3) bekezdésébe ütközik.

[69] A helység2i ingatlan és a svájci számlaegyenleg.

[70] A rendelkezésre álló bizonyítékok alapján az elsőfokú bíróság helytállóan állapította meg a svájci számla egyenlegét és azt is, hogy a felperes előzetes letartóztatásának ideje alatt szüntették meg a számlát, ezért az I. rendű alperes volt kizárólag abban a helyzetben, hogy a számlán kezelt összeg felett rendelkezni tudjon. Ehhez képest a másodfokú bíróság a becsatolt, de konkrétan meg nem nevezett számlakivonatok tartalmából azt a következtetést vonta le, hogy 2009-ben ez a pénz már nem volt a számlán. Ezen kívül a másodfokú bíróság ítéleti indokolása a számlán EUR-ban elhelyezett pénzre utal és nem CHF összegre, ebből következően kirívóan okszerűtlenül mérlegelte a konkrétan meg nem nevezett EUR számlakivonatokat, és a kirívóan okszerűtlen mérlegelés eredményeként jogellenesen mellőzte a CHF egyenleg vagyonleltárban történő feltüntetését. A másodfokú bíróság ítéletének ezen rendelkezése a régi Pp. 206. § (1) bekezdésébe ütközik.

[71] A két gazdasági társasági üzletrész.

[72] Az kft.1. esetén a felperes teljes bizonyító erejű közokirattal igazolta, hogy az életközösség megszűnését követően az I. rendű alperessel közösen folytatott gazdálkodás keretében a helység1i ingatlan bővítésére, felújítására tagi kölcsönből 277.841.000 forintot fordítottak, ennek ellenére a 2005 évi törzstőke befizetése nélküli üzletrész forgalmi értéke az I. rendű alperest juttatja méltánytalan vagyoni előnyhöz. A másodfokú bíróság elsőfokú bíróság ítéletét módosító rendelkezése a Csjt. 31. § (5) bekezdésében foglalt méltányos rendezés elvét súlyosan sérti. A felperes az elsőfokú eljárásban okirattal bizonyította, hogy a másik (harmadik személy) üzletrész tulajdonos csak névlegesen volt a társaság tagja. A kft.2. vonatkozásában a másodfokú bíróság egyáltalán nem értékelte, hogy az édesanyja szintén csak névleg volt a cég tulajdonosa. A másodfokú bíróság ítéletének az üzletrészekre vonatkozó része nem felel meg a régi Pp. 221. § (1) bekezdésében foglaltaknak.

[73] Az ingóságok.

[74] A felperes az eljárás során 2016-ban elállt az ingók kiadása, illetve értékük megtérítése iránti keresetétől. Az I. rendű alperes azonban a felperes által előterjesztett ingó leltár alapulvételével előterjesztette az ingókkal kapcsolatos követelését.

[75] A 11. sorszámú Ducatti motorkerékpárt az elsőfokú bíróság úgy értékelte, hogy számlaértéken számolta el a vagyontárgyat, ebből következik, hogy a másodfokú bíróság

iratellenesen rögzítette, hogy az elsőfokú bíróság nem vette bele a Ducatti motorkerékpárt a vagyonmérlegbe, így az ezzel kapcsolatos másodfokú döntés tartalmilag az elsőfokú bíróság ítélete helybenhagyásának minősül.

[76] A férfi ékszerek és karórák tekintetében a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság mérlegelését iratellenesnek minősítette, és a férfi ékszereket, órákat a közös vagyonba utalta. Az I. rendű alperes a 2015. június 12-ei beadványában az 54. sorszámú ékszerek gyűjtő név alatt a felperes által megjelölt 8.000.000 forint értékű ingóságra úgy nyilatkozott, hogy azokat nem lehet beazonosítani. A másodfokú bíróság mérlegelése kirívóan okszerűtlen. A Csjt. 28. § c) pontja szerinti személyes használatra szolgáló és szokásos mértékű, illetve mennyiségű vagyontárgy esetén a vagyontárgy jellege alapozza meg a különvagyonhoz tartozást. A másodfokú bíróság nem vette figyelembe, hogy az I. rendű alperes 2015. június 12-ei beadványában elismerte, hogy neki is voltak ékszerei, amelyek különvagyonához tartoznak. Ebből következően teljesen okszerűtlen a másodfokú bíróság által levont azon következtetés, hogy a felperes konkrétan meg nem határozható, be nem azonosítható ékszerei a közös vagyonba tartoznak.

[77] A másodfokú bíróság bár rögzítette, hogy a 9. és 10. sorszám alatti jetski-k beazonosíthatatlanok maradtak, ennek ellenére mégis úgy ítélte meg, hogy a 9. vagy 10. tétel alatt megjelölt jármű a felperesnél maradt, és azt 1.000.000 forint értékben a vagyonleltárba felvette. Ezen eljárása sérti a régi Pp. 141. § (6) és a 164. § (1) bekezdését. A 10. tétel alatti jetski lízingelt vagyontárgy volt, már nincs is meg. Mindezek alapján súlyosan jogszabálysértő a másodfokú bíróság azon döntése, amely egy bizonyítatlan színű és műszaki állapotú meg nem határozható márkájú és értékű jetski közös vagyoni elszámolása mellett foglalt állást.

[78] A 13. tétel alatti quad tekintetében a másodfokú bíróság annak ellenére változtatta meg az elsőfokú bíróság ítéletét, hogy az elsőfokú bíróság ítélete ezzel összefüggésben nem tartalmazott szöveges indokolást. A másodfokú bíróság tévesen jutott arra a következtetésre, hogy ezen vagyontárgy a felek közös vagyonaként elszámolható.

[79] A 14. tétel alatti trailer esetén a másodfokú bíróság iratellenesen rögzítette, hogy a felek egyező előadást tettek arra, hogy az életközösség megszűnésekor volt ilyen vagyontárgyuk. A 427. sorszámú jegyzőkönyvben foglalt felperesi nyilatkozatok nem minősülhetnek ezen tétel esetében elismerő nyilatkozatnak.

[80] Mindezek alapján a másodfokú bíróság elsőfokú ítéletet megváltoztató rendelkezései megalapozatlanok, iratellenes, kirívóan okszerűtlen következtetéseken alapulnak. Ezért kérte, hogy a Kúria a másodfokú bíróság jogerő ítéletének elsőfokú ítéletet megváltoztató rendelkezéseit változtassa meg a felperesi keresetnek megfelelő elsőfokú bírósági döntéssel egyező tartalommal.

[81] A felperes a másodfokú bíróság ítéletének anyagi és eljárásjogi jogszabálysértő rendelkezései körében (felülvizsgálati kérelem VI. fejezet) az alábbiakat fejtette ki.

[82] A cím7 utcai ingatlant illetően a másodfokú bíróság döntése a régi Ptk. 200. § (2) bekezdésébe, a 147. §-ába, a 148. § (1) és (2) bekezdésébe, valamint a Csjt. 27.-30. §-aiba és 31.§ (5) bekezdésébe ütközik.

[83] A másodfokú bíróság álláspontja szerint a felperes a II. és VI. rendű alperesek jóhiszeműségét kétségbe vonó nyilatkozatait nem tudta bizonyítani. Ezzel ellentétben a felperes közokirattal bizonyította, hogy az ellene indult büntetőeljárás miatt az I. rendű alperes az ő tudta és hozzájárulása nélkül értékesítette akár színlelt szerződésekkel a házastársi közös vagyonba tartozó vagyonelemeket. Az első ügylet megkötésekor, 2009. május 11-én a felperes már előzetes letartóztatását töltötte. Az okiratszerkesztő ügyvéd a II.

rendű alperes barátja volt, majd a jelen perben a II. rendű alperes jogi képviselőjét látta el egy ideig.

[84] A másodfokú bíróság további bizonyítás lefolytatása nélkül állapította meg azt, hogy a feleknek valós szándéka és anyagi lehetősége volt a szerződés teljesítésére, holott az ügyletkötés időpontjában minden körülmény ezzel ellentétes volt. Az I. rendű alperes holtig tartó haszonélvezeti jogot alapított a cím7 utcai ingatlanra, ugyanakkor a szerződés 3. pontja kifejezetten azt rögzítette, hogy az I. rendű alperes szavatol azért, hogy az ingatlanon harmadik személynek nem áll fenn olyan joga, amely a vevő birtoka lépését kizárná vagy korlátozná. A vevő birtokba lépéséről nem volt szó, a feleknek tulajdonátruházási szándéka nem állt fenn. Az I. rendű alperes maga sem tagadta, hogy a felperes előzetes letartóztatása idején több fiktív (színlelt) ügyletet kötött. A II. rendű alperes a per megindulását követően a folyamatban lévő peres eljárás alatt ruházta át az ingatlan tulajdonjogát az I. rendű alperes édesanyjára. Iratellenes az a megállapítás, hogy a VI. rendű alperes 1/1 arányú tehermentes tulajdonát képezi az ingatlan. A jelen per folyamatban léte alatt ezen ingatlanra az I. rendű alperes javára holtig tartó haszonélvezeti jog bejegyzése iránti kérelmet nyújtottak be, amely színlelt ügyletnek kizárólag az volt a célja, hogy az I. és II. rendű alperes közötti érzelmi kapcsolat megszűnése után az ingatlan tulajdonjoga névleg is olyan személyhez kerüljön, aki biztosítja az I. rendű alperes ingatlanban maradását. E körben hivatkozott a BH2012.17. számú eseti döntésre. A másodfokú bíróság nem értékelte a peres eljárás során a II. és VI. rendű alperes által tanúsított passzív magatartást. Az I. rendű alperes a jelentős értékkel bíró közös vagyoni elemeket értékesítette, és a vételárral nem számolt el. E körben hivatkozott a BH2012.195. számú eseti döntésre. Amennyiben az I. és II. rendű alperes közötti szerződés érvényes, úgy az I. rendű alperes hogyan követelhetette a felperestől az általa állított, de nem bizonyított értéknövelő beruházásokat. A másodfokú bíróság kirívóan okszerűtlenül állapította meg az ügyletkötés érvényességét a régi Ptk. 205. § (1) bekezdésben meghatározott akarategység hiányában.

[85] A másodfokú bíróság nem oktatta ki a felperest, hogy az ügyletek érvénytelenségét neki kell bizonyítania, és nem az I. rendű alperest terheli a bizonyítási kötelezettség az ügyletek valóságnak megfelelésége körében.

[86] A másodfokú bíróság iratellenesen rögzítette, hogy a cím7 utcai ingatlan vonatkozásában a felperes kizárólag az érvénytelenség és az eredeti állapot helyreállítása iránt terjesztett elő keresetet, a felperes ugyanis másodlagosan a relatív hatálytalanság megállapítását és az ellenérték erejéig az I. és II. rendű alperesek helytállási kötelezettségének megállapítását kérte, bár a kereseti kérelmét többször pontosította, ettől a kérelmétől nem állt el. A másodfokú bíróság ítélete sérti a régi Pp. 213. § (1) bekezdését és a 215. §-át, illetve e körben utalt az Alkotmánybíróság 24/2018. (XII. 28.) AB határozat releváns megállapításaira.

[87] A cím12 utcai ingatlan értéke kapcsán a másodfokú bíróságnak az elsőfokú ítéletet megváltoztató rendelkezése a régi Pp. 252. § (2) és (3) bekezdésébe ütközik. Az ingatlan értékének vagyonmérlegbe történő beállítása során a másodfokú bíróság is számítási hibát vétett, továbbá nem rögzítette, hogy az elsőfokú bíróság ítélete a döntéshozatalhoz szükséges tényállást tartalmazza-e, az ítéletből nem állapítható meg a másodfokú bíróság által meghatározott összeg helyessége.

[88] A helység2i ingatlan és a svájci bankszámla egyenleg körében a korábban kifejtettek felül hivatkozott a kirívóan okszerűtlen mérlegelésre, amely a régi Pp. 206. § (1) bekezdésének megsértését jelenti. Ezen összeg vagyonmérlegből történő kihagyása a teljeskörű vagyoni rendezés elvét is sérti.

[89] Az egyéb vagyontárgyaknál (kft. üzletrészek, ingóságok) általánosságban sérelmezte, hogy a másodfokú bíróság a felülmérlegelését semmilyen bizonyítékkal, indokolással nem támasztotta alá, további bizonyítási eljárást nem folytatott le; ítéletének

ezen része nem felel meg a régi Pp. 221. § (1) bekezdésében foglaltaknak. A másodfokú bíróság a bizonyítás lefolytatása nélkül nem volt abban a helyzetben, hogy a hiányos tartalmú elsőfokú ítéletet kiegészítse, nem tartalmaz kellő részletezettségű indokolást arra, hogy az elsőfokú bíróságtól eltérő döntését milyen bizonyítékokra alapozta. A férfi ékszerekre a megállapítása sérti a Csjt. 28. § (1) bekezdés c) pontját.

[90] A felperes a felülvizsgálati kérelem VI. pontjának a végén összefoglalóan úgy nyilatkozott, hogy a másodfokú bíróság ítélete nem felel meg a régi Pp. 206. § (1) és (2) bekezdésének, mert: egyáltalán nem állapítható meg, hogy az általa hiányosnak tartott elsőfokú ítéleti tényállást milyen bizonyítékok értékelésével egészítette ki, a II. és VI. rendű alperes passzív magatartásának milyen jelentőséget tulajdonított, az eset összes körülményeit és az I. rendű alpereshez jutott több száz millió értékű vagyonrészt figyelembe vette-e, és így a felek közötti elszámolás során a méltányosság alapelvét alkalmazta-e. Tévesen értékelte I. rendű alperes a vagyonosodási eljárásban tett nyilatkozatát. A hiányos tényállásból kirívóan okszerűtlen következtetést vont le, amely súlyos eljárási szabálysértés. A másodfokú bíróság ítéletének sem a tényállási része, sem a jogi indokolása nem feleltethető meg a régi Pp. 221. § (1) bekezdésének.

[91] A felperes a felülvizsgálati kérelme VII. záró részében megismételte korábbi nyilatkozatait: számára csak a másodfokú bíróság ítéletéből lett világos, hogy a másodfokú bíróság rá telepítette azt a bizonyítási terhet, hogy a II. és VI. rendű alperesek jóhiszeműségét bizonyítsa, a másodfokú ítélet indokolása hiányos, a másodfokú bíróság nem merítette ki a keresetet, ítélete nem felelt meg a méltányos rendezés elvének és a Csjt. 31. § (3) bekezdésének.

[92] Az I. és VI. rendű alperesek felülvizsgálati ellenkérelmükben a jogerős ítélet hatályában fenntartását kérték.

[93] A fellebbezési illeték fizetése körében az alábbiakat adták elő. A másodfokú bíróság a régi Pp. 240. § (1) bekezdése értelmében alkalmazandó régi Pp. 95. § (3) bekezdése alapján nem hívta fel a fellebbező alpereseket arra, hogy az illetéket ki kell egészíteniük. Ilyen felhívással az elsőfokú bíróság sem élt. Amennyiben a fellebbezési illetéket hiányosan róják le, és hiánypótlásra sem hívta fel a felet a bíróság, a fellebbezést nem lehet hivatalból elutasítani. E körben utaltak a BH 1997.6.233. számú eseti döntésre, amelynek értelmében ilyen esetben leletezés terhével kell felhívni a felet az illeték kiegészítésére. Ez a másodfokú eljárásban az Itv. 74. § (2) bekezdésének felhívásával megtörtént. Minden alapot nélkülöz az a felperesi érvelés, mely szerint a bíróság a felperessel finanszírozhatta volna meg az alperesek illetékfizetési kötelezettségét, mivel a felperes mindmáig semmilyen perköltséget részükre nem fizetett meg.

[94] A cím7 utcai ingatlan kapcsán a felperes tévesen állította, hogy a másodfokú ítéletből nem derül ki, milyen bizonyítékok alapján állapította meg a másodfokú bíróság az ingatlant érintő adásvételi szerződések érvényességét. A felperes a régi Ptk. 200. § (2) bekezdésére (a szerződések jogszabályba ütközésére) és azok fiktív jellegére, színleltségre hivatkozva kérte az adásvételi szerződések érvénytelenségének megállapítását. A jogszabályba ütközést illetően utalt a Csjt. 30. § (1) bekezdésére. A másodfokú bíróság azonban egyértelműen kifejtette, hogy a nem szerződő házastárs hozzájárulása nélkül kötött szerződésnek a joghatása nem az érvénytelenség, mert a házastársak egymás közötti belső vagyoni jogviszonyaira elsődlegesen a Csjt. rendelkezéseit kell alkalmazni; a külső jogviszonyban pedig addig áll fenn az ingatlan-nyilvántartáson kívül tulajdonjogot szerző házastárs jogainak védelme, amíg házastársát az ingatlan-nyilvántartás feltünteti. Nem igényelheti a sérelmet szenvedett házastárs tulajdonjoga ingatlan-nyilvántartási bejegyzését akkor, ha más, jóhiszeműen szerző személy tulajdonjoga már bejegyzésre került.

[95] A felperes az őt terhelő bizonyításnak nem tett eleget. A felperes kizárólag a külső jogviszonyban kívánt igényt érvényesíteni, amikor a perbeli szerződések érvénytelenségének megállapítását kérte. A felperes a belső jogviszonyban, tehát házastársával, az I. rendű alperessel szemben kérhette volna a közös vagyon helyébe lépett értékkel való elszámolást vagy esetleg kártérítést, a külső jogviszonyban pedig kérhette volna a szerződések relatív hatálytalanságának megállapítását, de ilyet nem terjesztett elő. A felperes alap nélkül állította, hogy a másodfokú bíróság teljesíthetetlen bizonyítási kötelezettséget telepített rá. A felperes által felhozott körülmények még csak nem is valószínűsítik a szerződések színleltségét. Tévesen állítja, hogy a II. és VI. rendű alpereseket terhelte volna a bizonyítás a tulajdonszerzési szándékra, a vételár teljesítéséhez szükséges vagyoni forrás meglétére. A másodfokú bíróság döntése nem juttatta méltánytalan vagyoni előnyhöz egyik felet sem [Csjt. 31. § (5) bekezdés];

[96] Az I. és VI. rendű alperes állítása szerint relatív hatálytalanság megállapítása iránti keresetet a felperes nem terjesztett elő.

[97] A cím12 utcai ingatlan kapcsán nincs annak jelentősége, hogy azt a II. rendű alperes milyen áron értékesítette, vagy hogy a másodfokú bíróság esetleg 400 forinttal elszámolta a figyelembe vehető összeget. A másodfokú bíróság ugyanis a peradatok alapján megállapította a szerinte helyes összeget.

[98] Nem érhető, hogy a helység2i ingatlan és a svájci bankszámla tárgyában miért kifogásolja a felperes a jogerős ítéletet, hiszen ebben a kérdésben a másodfokú bíróság a javára döntött, amikor az alperes fellebbezése ellenére kihagyta a vagyonmérlegből a CHF számla egyenlegét.

[99] Az üzletrészek elszámolása során is helyesen járt el a másodfokú bíróság, amikor az üzletrészek arányát a cégjegyzék szerinti mérték alapján határozta meg, nem pedig a tulajdonostársak névleges tagságát vette figyelembe és akkor is, amikor a törzstőke befizetésének időpontjára vonatkozó adathiányt a felperes terhére értékelte.

[100] Az ingóságok körében kiemelték, hogy a Ducatti motorkerékpár nem vitásan a felperes birtokában maradt az életközösség megszűnésekor, a nem sokkal korábbi vásárlás számlája rendelkezésre állt, ezért indokolt volt annak a vagyonmérlegbe való felvétele. A férfi ékszerek és karórák közös vagyonba tartozását a felperes személyes előadása alapján állapította meg a másodfokú bíróság. A jetski-vel kapcsolatban is alaptalanul sérelmezi a másodfokú döntést, miután a jetski nála maradt és ő maga jelölte meg annak értékét 1.000.000 forintban. A quad esetén is elismerte a felperes, hogy az életközösség megszűnésekor a birtokában maradt, értékmeghatározása pedig nem kifogásolható. A felperes szintén elismerte, hogy a trailer közös vagyon volt, amelynek értékét ő jelölte meg.

[101] A II. rendű alperes felülvizsgálati ellenkérelmében a felülvizsgálati kérelem őt érintő részével egyetértett. Sérelmezte, hogy az első és másodfokú eljárás során őt hirdetményi úton idézték annak ellenére, hogy az I. rendű alperesnek tudomása volt a hollétéről. Kérte, a Kúria előtt részletes nyilatkozatot tegyen a cím7 utcai ingatlan adásvétele tárgyában. Állítása szerint a szerződés színlelt volt, vételárfizetés nem történt.

A Kúria döntése és jogi indokai

[102] A Kúria a jogerős határozatot a felülvizsgálati kérelemben megjelölt megsértett jogszabályhely, az arra vetített előadott jogszabálysértés, valamint a kérelem jogi indokai

által meghatározott keretek között vizsgálta felül [régi Pp. 272. § (2) bekezdés, 275. § (2) bekezdése].

[103] A felülvizsgálati eljárásban bizonyítás felvételének nincs helye, a Kúria a felülvizsgálati kérelem elbírálása során a rendelkezésre álló iratok alapján dönt [régi Pp. 275. § (1) bekezdés]. Erre tekintettel az I. rendű alperes személyes meghallgatásának már nem volt helye.

[104] A Kúria kiemeli: felülvizsgálatot jogszabálysértésre hivatkozással lehet kérni, a felülvizsgálati kérelemben jogszabálysértést kell előadni, és a Kúria az így megjelölt jogszabálysértést vizsgálja [Pfv.V.21.965/2018/8., megjelent: BH 2020.324.]. A felperes által a felülvizsgálati kérelmében megsértettként megjelölt Alaptörvény a jogrend alapja, ugyanakkor az Alapvetés C) cikk (3) bekezdése, az R) cikk (2) bekezdése és a T) cikk (2)-(3) bekezdése alapján az Alaptörvény nem jogszabály. A 28. cikk szerint a bíróságoknak a jogalkalmazás során a jogszabályok szövegét az Alaptörvénnyel összhangban kell értelmezniük. Mindebből következően a Kúriának is az a feladata, hogy a megsértettként állított jogszabályi rendelkezéseket az Alaptörvénnyel összhangban értelmezze, és erre figyelemmel foglaljon állást a jogszabálysértés esetleges megvalósulásáról. Azt azonban nem vizsgálhatja, hogy a jogerős ítélet sérti-e az Alaptörvényt, mert erre kizárólag az Alkotmánybíróság jogosult az Alaptörvény 24. cikk (2) bekezdés d) pontja alapján. A Kúria ezért a felülvizsgálati eljárásban nem vizsgálhatta, hogy a jogerős ítélet sérti-e az Alaptörvénynek a felülvizsgálati kérelemben megjelölt XXIV. cikk (1) bekezdését.

[105] A felülvizsgálati kérelem hivatalbóli elutasításnak egyes kérdéseiről szóló 1/2016. (II. 15.) PK vélemény (a továbbiakban: PK vélemény) 3. pontja szerint a felülvizsgálati kérelem központi eleme a megsértett jogszabályhely megjelölése és a jogszabálysértés körülírása. Az előbbivel szemben az a körülmény érvényesül, hogy a fél a felülvizsgálati kérelemben pontosan jelölje meg a jogforrást és azon belül azt a konkrét jogszabályhelyet, amelynek megsértésére hivatkozik. A jogszabálysértés tartalmi körülírása keretében pedig a felülvizsgálati kérelmet előterjesztő félnek szöveges formában is meg kell fogalmaznia a jogerős ítélet általa sérelmezett és a rendkívüli perorvoslatot megalapozó fogyatékoságát, amellyel kapcsolatosan részletesen ki kell fejtenie jogi álláspontját. A felülvizsgálati kérelem tartalmi kellékeinek további lényeges jellegzetessége a közöttük kimutatható szoros logikai és perjogi kapcsolat fennállása. A törvény előírásából okszerűen következik, hogy a tartalmi elemek között olyan szoros összefüggésnek kell fennállnia, miszerint a jogszabálysértés és a megsértett jogszabályhely megjelölésének, valamint a fél ezzel összefüggő jogi érvelésének egy és ugyanazon jogszabálysértéshez kell kapcsolódniuk, mert csak együtt alkalmasak arra, hogy kijelöljék a rendkívüli perorvoslati eljárás formai és tartalmi kereteit. Ha a fél a felülvizsgálati kérelmében a jogerős ítéletet több okból is támadja, vagyis több egymástól elkülönülő jogszabálysértésre hivatkozik, valamennyi hivatkozásnak rendelkeznie kell a régi Pp. 272. § (2) bekezdésében meghatározott tartalmi követelményekkel (PK vélemény 6. pontja). A felülvizsgálat előterjesztőjének tehát valamennyi, a jogerős ítélet jogszabálysértő voltára történő hivatkozása esetén konkrétan meg kell jelölnie az álláspontja szerint megsértett jogszabályhelyet, szövegesen elő kell adni a jogszabálysértést és a jogszabálysértésre való hivatkozás indokait. Érdemben csak azok a hivatkozások vizsgálhatók, amelyek esetén a régi Pp. 272. § (2) bekezdésében meghatározott tartalmi követelmények maradéktalanul teljesültek (Kúria Pfv.20.301/2015., megjelent: BH2015.307.).

[106] A felperes felülvizsgálati kérelmében több vagyonelem tekintetében több jogszabálysértésre is hivatkozott. A Kúria azonban csak azokat a jogszabálysértéseket tudta érdemben vizsgálni, ahol az adott vagyonelem tekintetében a megsértett jogszabályhelyet feltüntette, és ahhoz logikailag hozzárendelte a jogszabálysértés tartalmi körülírását.

[107] A Kúria ezért elsődlegesen azt vizsgálta, a felülvizsgálati kérelem megfelel-e ezeknek a követelményeknek.

[108] A felperes másodlagos, harmadlagos, negyedleges és ötödleges felülvizsgálati kérelmei tárgyában nem különítette el pontosan, hogy a felülvizsgálati kérelmet tartalmazó beadványa V. és VI., valamint VII. fejezete melyik eshetőlegesen megjelölt felülvizsgálati kérelmének indokolását tartalmazza. A felülvizsgálati kérelme I. fejezetében (3. oldal ötödik bekezdés) felsorolta a megsértett jogszabályhelyeket a jogszabálysértés tartalmi körülírása nélkül, ami nem felel meg a PK vélemény 3. pontjának, ezért ez alapján a Kúria érdemben nem tudta vizsgálni az itt felsorolt jogszabályhelyek megsértését. Azokban az esetekben, ahol adott vagyonelemnél a jogszabálysértést tartalmilag ugyan körülírta, de ahhoz nem rendelt hozzá megsértett jogszabályhelyet, a Kúria szintén nem vizsgálhatta a jogszabálysértést. Erre adott vagyonelem körében külön is kitér.

[109] A felperes felülvizsgálati kérelmében a 3. oldalon és a VI. fejezet végén általánosságban jelöli meg, hogy a jogerős ítélet nem felel meg a régi Pp. 206. § (1) bekezdésének és a 221. § (1) bekezdésének, azonban ezen túl csak egyes vagyonelemknél jelöli meg a jogszabálysértés körülírása mellett ezeket a jogszabályhelyeket mint megsértett jogszabályokat. A Kúria csak ott tudta az indokolási kötelezettség megszegését és a másodfokú bíróság bizonyítékértékelési tevékenységét érdemben vizsgálni, ahol a felperes adott vagyonelemnél a jogszabálysértés tartalmi körülírásával együtt hivatkozott a Pp. 206. § (1) bekezdésére és a 221. § (1) bekezdésére, mint megsértett jogszabályhelyre.

[110] A felperes felülvizsgálati kérelme I. fejezete alatt megjelölte a régi Ptk. 484-489. §-nak, a régi Ptk. 207. § (6) bekezdésének, a 234. § (1) bekezdésének, a 339. § (1) bekezdésének a megsértését, felülvizsgálati érvelése azonban a jogszabálysértés tartalmi körülírását nem tartalmazza, és az sem állapítható meg, hogy melyik vagyontárgy körében kíván ezekre a felperes hivatkozni, így ezekkel a Kúria érdemben nem foglalkozhatott.

[111] A felülvizsgálati kérelem érdemben vizsgálható része megalapozatlan.

[112] A felperes felülvizsgálati kérelmében anyagi és eljárási jogszabálysértésekre hivatkozott.

[113] Alaptalanul hivatkozott a felperes a joghatályos alperesi fellebbezés hiányára. Az Itv. 74. § (1) bekezdése alapján az illetéket az eljárást kezdeményező iraton kell megfizetni, illetve elektronikus úton történő megfizetése esetén a 44/2004. (XII. 20.) PM rendelet 6/A. § alapján kell eljárni. A régi Pp. 237. § és ezzel összefüggésben a 240. § (1) bekezdése alkalmazásának feltétele, hogy a fél fellebbezését felhívás [rég Pp. 235. § (2) bekezdése] ellenére hiányosan adja be. Ilyen felhívást azonban a fellebbezést előterjesztő I. és VI. rendű alperes nem kapott. Ennek pedig a perbeli esetben az a jogkövetkezménye, hogy a teljes egészében meg nem fizetett illetéket az adóhatóság lelet alapján írja elő [Itv. 74. § (2) bekezdés]. Erre tekintettel nem volt jogszabálysértő a másodfokú bíróság eljárása. A Kúria külön kiemeli: jelen esetben nem arról volt szó, hogy az I. és VI. rendű alperes egyáltalán nem rótt le fellebbezési illetéket, hanem arról, hogy azt hiányosan rótták le. Mindezek alapján a felperes elsődleges felülvizsgálati kérelme alaptalan, a régi Pp. 237. §, a 240. § (1) bekezdése, az Itv. 74. § (1) és (1a) bekezdései, a 74/A. § (4) és (5) bekezdései, valamint a 44/2004. (XII. 20.) PM rendelet 6/A. § megsértése nem merült fel. A fellebbezési illeték hiányos lerovásának utólagos észlelése esetén követendő eljárást az Itv. 74. § (2) bekezdése rendezi, amit a másodfokú bíróság megfelelően alkalmazott.

[114] A nem teljesen elkülöníthető másodlagos-ötödleges felülvizsgálati kérelmei körében a felperes vagyonelemenként hivatkozott anyagi és eljárási szabálysértésekre.

[115] A cím7 utcai ingatlan vonatkozásában megjelölt jogszabálysértések.

[116] A felperes e körben hivatkozott a Csjt. 31. § (5) bekezdésének a megsértésére. A Kúria hangsúlyozza: a méltányosságnál alapvető szempont, hogy azt a házastársak vagyoni viszonyai egészére vonatkoztatva lehet alkalmazni, és alkalmazásának csak a házastársak egymás közötti viszonyában van helye. A fenti elvvel erkölcsi hátrányok nem, csak vagyoniak küszöbölhetőek ki. A méltányosság olyan kisegítő szabály (elv), amellyel megvalósítható az igazságos rendezés (az eset egyedi körülményeire tekintettel), ezért alkalmazására csak egészen kivételes esetben van lehetőség. A méltányosság elve annak a méltánytalanságnak az elhárítására szolgál, amelyet a közös vagyon megosztására vonatkozó általános szabályok [31. § (2)-(4) bekezdés] alkalmazása az egyedi esetben jelenthet. Ilyen okból felmerült méltánytalanságra azonban a felperes nem hivatkozott. A Csjt. 31. § (5) bekezdése nem kötelezheti a bíróságot arra, hogy érvénytelenségi ok hiányában a szerződés érvénytelenségének megállapításával biztosítsa az arányosságot és a méltányosságot. A bizonyítási teher nem megfelelő alkalmazása, a bizonyítékok okszerűtlen mérlegelése (felülvizsgálati kérelem 12. és 23. oldal) sem hárítható el a méltányosság elvének alkalmazásával. A másodfokú bíróság ítélete nem sérti a Csjt. 31. § (5) bekezdésében foglalt méltányos vagyoni rendezés elvét.

[117] Alaptalan a felperes érvelése arra, hogy a másodfokú bíróság a relatív hatálytalanságra alapított kereseti kérelmét érdemben nem bírálta el [régi Pp. 213. § (1) bekezdés, a Pp. 3. § (1) és (2) bekezdés, valamint a régi Pp. 215. § -a]. Az iratokból egyértelműen megállapítható – ahogy arra a jogerős ítélet helyesen rámutatott – hogy az elsőfokú bíróság helyesen rögzítette a felperes keresetét (17.P.XI.30.763/2012/502. számú ítélet 7. oldal utolsó bekezdés, illetve 8. oldal). A 191. sorszámú keresetmódosítás a cím7 utcai ingatlan tekintetében ugyanis másodlagosan előterjesztett hatálytalansági keresetet nem tartalmazott. A felperes a 2016. június 21. napján tartott tárgyaláson (17.P.XI.30.763/2012/186. szám) egyértelműen úgy nyilatkozott, hogy a keresetét a 2016. június 6-ai keresetmódosítás szerint tartja fenn, és azt a tárgyalási jegyzőkönyv is tartalmazza. Mindezek alapján a felperes hivatkozása iratellenes, a jogerős ítélet ez okból nem sérti a régi Pp. 3. § (1) és (2) bekezdését, a 213. § (1) bekezdését, illetőleg a 215. §-át.

[118] A felperes sérelmezte, hogy a másodfokú bíróság utólag a felperesre teljesíthetetlen és az elsőfokú bíróság bizonyításra vonatkozó tájékoztatásától eltérő bizonyítási kötelezettséget telepített rá (felülvizsgálati kérelem 11. oldal), a másodfokú eljárás során őt a bizonyítási teherről nem oktatták ki (felülvizsgálati kérelem 24. oldal). Ezzel az érveléssel adekvát megsértett jogszabályhelyet [régi Pp. 164. § (1) bekezdése, Pp. 3. § (3) bekezdése] azonban nem jelölt meg, ezért azt a Kúria nem vizsgálhatta.

[119] A felperes a cím7 utcai ingatlanra vonatkozó felülvizsgálati kérelmében a jogerős ítélet – állított – anyagi jogszabálysértéseit sorolta fel [régi Ptk. 200. § (2) bekezdés, 147. §, 148. § (1) és (2) bekezdés, valamint a Csjt. 27-30. §], szöveges indoklásában viszont eljárásjogi érvelést is előadott: a másodfokú bíróság bizonyíték mérlegelését kifogásolta, és azokat a körülményeket részletezte, amelyek – megítélése szerint – azt támasztják alá, hogy a cím7 utcai ingatlan értékesítése során az I., II. és VI. rendű alpereseknek nem volt szerződéskötési szándéka, az csak színlelt ügylet volt. Ezzel valójában a jogerős ítélettől eltérő tényállás megállapítását igényelte, és ahhoz mérten kérte az anyagi jogkövetkeztetés levonását. A Kúria nem mérlegelhette felül a bizonyítékokat, érdemben nem vizsgálhatta az erre vonatkozó érveket, és ebből következően nem állapíthatott meg eltérő tényállást sem, mert a felperes a régi Pp. bizonyíték mérlegelését szabályozó 206. § (1) bekezdését a cím7 utcai ingatlan tárgyában nem jelölte meg megsértettként.

[120] A felperes a régi Pp. 206. § (1) és (2) bekezdésével összefüggő jogszabálysértésekre a felülvizsgálati kérelme 30. oldalán általánosságban hivatkozott: a jogerős ítéletből nem állapítható meg, hogy a másodfokú bíróság által hiányosnak tartott

elsőfokú ítéleti tényállást milyen bizonyítékok értékelésével egészítette ki, a II. és VI. rendű alperesi passzív magatartásnak milyen jelentőséget tulajdonított, valamint hogy a méltányosság családjogi alapelvének alkalmazására sor került-e. Ebből azonban nem állapítható meg, hogy mi vonatkozik a cím7 utcai ingatlanra. A méltányosság elvének sérelme (Csjt. 31. § (5) bekezdés) nem a régi Pp. 206. § (1) és (2) bekezdésének megsértése, az esetleges hiányos indokolás pedig a régi Pp. 221. § (1) bekezdésének megsértése körében értékelendő. A „II. és VI. rendű alperesi passzív magatartása” megjelöléséből pedig önmagában nem lehet arra következtetni, hogy ez a cím7 utcai ingatlanra vonatkozik, és ha igen, milyen magatartásokra (a peres eljárásra: például tárgyaláson meg nem jelenés, eljárási nyilatkozattétel hiánya, vagy a korábbi szerződéskötési eljárásra: birtokba nem lépés, vételár meg nem fizetése) vonatkozik. Ezek hiányában a Kúria felülvizsgálati jogköre sincs megfelelően kijelölve, a felülvizsgált tény és jogkérdések köre nem behatárolható.

[121] A hivatkozott anyagi jogszabálysértéseket ezért a Kúria csak a másodfokú bíróság bizonyíték mérlegelésének eredményeként megállapított tényállás alapján, abból kiindulva vizsgálhatta. Mindezek alapján a jogerős ítélet nem sérti a régi Ptk. 147. §-át, a 148. § (1) és (2) bekezdését, a 200. § (2) bekezdését, a 205. § (1) bekezdését, a 365. § (1) bekezdését, valamint a Csjt. 27-30. §-ait.

[122] A Kúria elfogadta a másodfokú bíróság ítéletének [77]-[81] bekezdéseiben foglaltakat, azokat megismételni nem kívánja, a felülvizsgálati kérelemre tekintettel azonban az alábbiakat emeli ki.

[123] A korlátozott rendelkezési jog megsértése jogkövetkezményeinek levonásakor a joggyakorlat különbséget tesz az ingatlan-nyilvántartásba bejegyzett vagy az ingatlan-nyilvántartásba be nem jegyzett tulajdonjog esetén. A régi Ptk. alapján elbírálandó ügyekben (lásd 1/2014.PJE határozat V.1. a) pont) irányadó 2/2005.(VI.15.) PK. vélemény 3. pontja szerint az ingatlan-nyilvántartáson kívüli tulajdonos a régi Ptk. 116. § (1) bekezdése alapján nem igényelheti tulajdonjogának ingatlan-nyilvántartási feltüntetését, ha a tulajdonszerzését követően az ingatlan-nyilvántartásba más jóhiszemű személy tulajdonjogát bejegyezték, vagy annak tulajdonjog bejegyzésére irányuló kérelme őt rangsorban megelőzi. Az Inytv. 5. § (1) és (2) bekezdése szerint az ingatlan-nyilvántartás – ha a törvény kivételt nem tesz – a bejegyzett jogok fennállását hitelesen tanúsítja. Mellette tehát a közhitelesség vélelme áll, amely megdönthető, és ez képezheti alapját a Ptk. 116. § (1) bekezdése alapján az ingatlan-nyilvántartáson kívül megszerzett tulajdonjognak az ingatlan-nyilvántartás általi feltüntetése iránt indított tulajdoni pernek. Az Inytv. 5. § (6) bekezdése alapján az ingatlan-nyilvántartásban feltüntetett adatokkal szemben a bizonyítás azonban azt terheli, aki az adatok helyességét, valósággal egyezőségét vitatja (Legf. Bír. Pfv.II.20.296/2010., megjelent: EBH2010.2137.). A vélelemből következően annak megdöntéséhez – egyebek mellett – a későbbi jogszerző rosszhiszemű vagy ingyenes szerzését kell bizonyítani. Ez pedig jelen ügyben nem történt meg.

[124] A cím12 utcai ingatlan vonatkozásában megjelölt jogszabálysértések.

[125] A felperes e körben azért sérelmezte a jogerős ítéletet, mert a másodfokú bíróság ugyan megállapította, hogy az elsőfokú ítélet indokolása nem ad magyarázatot a vagyonomérleg szerinti 17.052.450 forintos összeg meghatározására, azonban ennek alapján nem lehetett volna az elsőfokú bíróság ítéletét megváltoztatni, hanem azt a Pp. 252. § (2) és (3) bekezdései alapján hatályon kívül kellett volna helyezni (felülvizsgálati kérelem V.2. pont). Ugyanezt az érvelést tartalmazza a VI. fejezet alatt a cím12 utcai ingatlanra vonatkozó rész (felülvizsgálti kérelem 28. oldal 5. és 6. bekezdése). A Kúria azonban kiemeli, hogy a fentiek alapján a cím12 utcai ingatlan tárgyában nem állnak fenn a régi Pp. 252. § (2) és (3) bekezdésében foglalt hatályon kívül helyezési okok. A per anyaga ugyanis tartalmazza az érdemi határozat hozatalához szükséges adatokat: a cím12 utcai ingatlan 2009. április 8-ai,

majd az azt módosító 2009. augusztus 10-ei adásvételi szerződése alapján a vételárat. A másodfokú bíróság az adásvételi szerződés módosítása alapján a módosított vételárból 24.500.000 forintból indult ki, és ebből levonta az I. rendű alperes által törlesztett hitel összegét. Ez alapján az I. rendű alperest terhelő elszámolási kötelezettséget 7.151.225 forintra csökkentette. Az elsőfokú bíróság ítélete a fenti tényadatokat tartalmazza, így nem állt fenn olyan lényeges eljárási szabálysértés, illetve a bizonyítási eljárás nagyterjedelmű vagy teljes megismétlésének szükségessége, ami miatt a másodfokú bíróságnak hatályon kívül kellett volna helyeznie az elsőfokú bíróság ítéletét [régi Pp. 252. § (2)-(3) bekezdés].

[126] A helység2i ingatlan és a svájci számla egyenleg vonatkozásában megjelölt jogszabálysértések.

[127] A felperes felülvizsgálati kérelme V. és VI. fejezetében is megjelöli a helység2i ingatlant, és e tekintetében is kérte a jogerős ítélet hatályon kívül helyezését: a másodlagos kérelmében úgy, hogy annak értékét 24.900.000 forintban állapítsa meg a Kúria, a harmadlagos kérelmében úgy, hogy az elsőfokú bíróság ítéletét hagyja helyben. A negyedleges és ötödleges kérelme – még tartalma szerint - sem tartalmaz indokolást arra, hogy e körben miért kellene az eljárást megismételni. Kérelmei jogszabálysértést sem jelölnek meg. A helység2i ingatlan értékét ugyanakkor a jogerős ítélet az elsőfokú ítélettel és a felülvizsgálati kérelemben foglaltakkal egyezően 24.900.000 forintban állapította meg. A felperes felülvizsgálati kérelme mindezen oknál fogva nem felelt meg a Pp. 272. § (2) bekezdésének, ezért azzal érdemben a Kúria sem foglalkozhatott.

[128] A svájci számla-egyenleg vonatkozásában a felperes eljárási szabálysértésre, mégpedig a régi Pp. 206. § (1) bekezdésének a megsértésére hivatkozott: a másodfokú bíróság konkrétan meg nem nevezett számla-kivonat alapján vonta le azt a következtetést, hogy 2009-ben ez a pénz már nem volt meg, EUR-ban elhelyezett pénzre utalt nem pedig CHF összegre.

[129] A régi Pp. 206. § (1) bekezdése szerint a bíróság a tényállást a felek előadásainak és a bizonyítási eljárás során felmerült bizonyítékoknak az egybevetése alapján állapítja meg; a bizonyítékokat a maguk összességében értékeli és meggyőződése szerint bírálja el. A bíróság mérlegelése kiterjed egyrészt az egyes bizonyítékok bizonyító erejének megállapítására, másrészt a bizonyítékok egybevetésére és a maguk összességében való értékelésre. Mindebből következtetés útján alakul ki a bíróság belső meggyőződése arról, hogy az ügyre vonatkozó tények valósak, illetve bizonyítottak-e vagy sem.

[130] A régi Pp. 270. § (1) bekezdése értelmében a jogerős ítélet felülvizsgálata csak jogszabálysértésre hivatkozással kérhető, jogszabálysértésnek tekinthető a megalapozatlan ítélet meghozatala is. Megalapozatlanságról azonban csak akkor lehet szó, ha a tényállás felderítetlen marad, vagy a megállapított tényállás iratellenes, okszerűtlen, logikai ellentmondást tartalmaz. Következetes a kúriai ítélkezési gyakorlata abban, hogy a mérlegelési szabadság a felülvizsgálati eljárásban korlátozott: a Kúria a bizonyítékok felülmérlegelésére, a tényállás megváltoztatására csak kivételes, abban az esetben jogosult, ha a felülvizsgálni kért jogerős határozat iratellenes vagy kirívóan okszerűtlen, logikátlan ellentmondásos megállapodásokat tartalmaz (Legfelsőbb Bíróság Pfv.21.680/2006.; megjelent: EBH2006.1526.).

[131] Nem ad alapot a bizonyítékok felülmérlegelésére, ha az egyes bizonyítékokból eltérő következtetés is levonható lett volna, kizárólag az minősíthető nyilvánvalóan okszerűtlen következtetésnek, amikor a bizonyítékokból csak egyfajta, a felülvizsgálattal támadott határozattól eltérő következtetésre lehet jutni (Kúria Pfv.21.474/2011.; megjelent: BH2013.119.).

[132] A felperes alaptalanul hivatkozott arra, hogy a másodfokú bíróság konkrétan meg nem nevezett eurós számla-kivonatok alapján mérlegelte felül az elsőfokú bíróság ítéletét. A

másodfokú bíróság ugyanis az I. rendű alperes 166. sorszámú ellenkérelméhez, majd a 470. sorszámú jegyzőkönyvhöz csatolt számla-kivonatokból állapította meg, hogy a svájci számla a peres felek közös tulajdonában állt. Ugyanakkor mérlegelte azt is, hogy az I. rendű alperes által csatolt számla-kivonatok hiányosak, a hiányos számla-kivonatok alapján sem a svájci frank, sem az eurós számla teljes, életközösség megszűnése utáni forgalma nem tárható fel. A másodfokú bíróság által értékelt bizonyítékokból nemcsak egyfajta, a felülvizsgálati kérelemben megjelölt következtetés vonható le, hanem okszerű volt a másodfokú bíróság által levont következtetés is {másodfokú ítélet [105]-[109] bekezdései}, ezért a jogerős ítélet nem ütközik a régi Pp. 206. § (1) bekezdésébe.

[133] Az üzletrészének vonatkozásában megjelölt jogszabálysértések.

[134] A Kúria utal arra, hogy a két kft. vonatkozásában a felülvizsgálati kérelem V.4. pontja sérelmezte a másodfokú bíróság bizonyíték mérlegelési tevékenységét anélkül, hogy megsértett jogszabályhelyként a régi Pp. 206. § (1) bekezdését megjelölte volna, így azt érdemben nem tudta vizsgálni a Kúria.

[135] A felperes alaptalanul sérelmezte az indokolási kötelezettség megszegését is. A felperes a régi Pp. 221. § (1) bekezdésének megsértését a következőkre alapította: a másodfokú bíróság egyáltalán nem indokolta, hogy a teljes cégértékhez képest miért csak a cégjegyzékben nyilvántartott százalékos arányban találta megállapíthatónak az I. rendű alperest terhelő elszámolási kötelezettséget, a felülmérlegelését semmilyen bizonyítékkal, okszerű logikai levezetéssel nem támasztotta alá, további bizonyítási eljárás lefolytatásának hiányában nem volt abban a helyzetben, hogy az elsőfokú ítéletet megváltoztassa.

[136] Nem jelenti a Pp. 221. § (1) bekezdésének megsértését, ha a jogerős ítélet külön nem tér ki a fél által felhozott valamennyi évrre. Indokolási kötelezettségének eleget tesz, ha logikusan, jogilag is követhetően kifejti a döntést megalapozó jogi érveit utalva az irányadónak vett jogszabályokra és megjelölve mi volt az oka az alkalmazásuknak. Ezzel egyező álláspontot tükröz az Alkotmánybíróság 26/2020. (XII. 2.) AB határozatának [22] bekezdése is, amely szerint a bíróságok indokolási kötelezettségéből nem következik a felek által felhozott minden észrevétel egyenként való megcáfolási kötelezettsége, különösen nem a szubjektív elvárásaikat is kielégítő mélységű érvrendszer bemutatása; az indokolásnak az ügy érdeme szempontjából releváns kérdésekre kell kiterjednie. Tartalmilag ugyanezt fejtette ki az Alkotmánybíróság a 77/2013. (III. 1.) AB határozat indokolásának [31] bekezdésében. Az ítéletnek tehát a felek által felvetett, az ügy elbírálása szempontjából lényeges jogkérdésekre kell kitérnie, míg a döntéshez szorosan nem tartozó okfejtés felesleges. Ennek megfelelően ehhez igazodva kell az irányadó jogszabályi rendelkezéseket is feltüntetnie (Kúria Pfv.II.20.148/2021/5., Pfv.III.20.158/2020/6.).

[137] A Kúria megítélése szerint a jogerős ítélet mindezen követelményeknek megfelel, nem tekinthető hiányosnak, nem szorul kiegészítésre, ezért nem sérti a régi Pp. 221. § (1) bekezdését. Az indokolás részletesen kitér arra, hogy a törzstőke befizetésének időpontjára vonatkozó adathiány önmagában nem indokolja, hogy a cégértéket az elsőfokú bíróság által alkalmazott mérlegeléssel állapítsák meg. Miután a felperes állította a magasabb cégértéket, ezen releváns tény bizonyítása őt terhelte, a bizonyítatlanság hiánya is a terhére értékelendő. Részletesen kitért arra is a másodfokú bíróság, hogy az elsőfokú bíróság ott vétett logikai hibát, amikor az üzletrészek értékét a szakvélemény szerinti teljes cégértéke, és nem azoknak az I. rendű alperes nevén nyilvántartott üzletrészre eső értéke alapján határozta meg. Azaz a másodfokú bíróság a hatályos cégnyilvántartás adataiból kiindulva határozta meg az I. rendű alperes tulajdonában álló üzletrész értékét. A Kúria kiemeli: a közhiteles cégnyilvántartás adataival szemben az alperes alaptalanul állította, hogy két külső harmadik személy csak névlegesen voltak tulajdonosok.

[138] A Csjt. 31. § (5) bekezdésének megsértése kapcsán a Kúria már utalt ennek a korrekciós elvnek a kisegítő jellegére. A felperes az üzletrészek elszámolása körében nem adott elő olyan többlet tényállási elemet, amely megalapozta volna a méltányos rendezés elvének sérelmét.

[139] Az ingóságok vonatkozásában megjelölt jogszabálysértések.

[140] A felperes hivatkozott a méltányosság elvére az egyes ingóságok körében is (felülvizsgálati kérelem 19. oldal utolsó bekezdés), e körben azonban sem az V., sem a VI. fejezetben megsértett jogszabályhelyként nem jelölte meg a Csjt. 31. § (5) bekezdését, ezért azt a Kúria érdemben nem is vizsgálhatta, figyelemmel az 1/2016. (II. 15.) PK vélemény 6. pontjára és a régi Pp. 272. § (2) bekezdésére.

[141] Azzal helyesen érvelt a felperes, hogy a 11. tétel alatti Ducatti motorkerékpárt már az elsőfokú bíróság is felvette a vagyonomérlegbe, ennek megfelelően számolta el ezt a másodfokú bíróság is közös vagyónként ugyanolyan értékben, mint amiben az elsőfokú bíróság. A felperes másodlagos felülvizsgálati kérelmében kérte ennek az ingóságnak a vagyonomérlegből kihagyását beazonosíthatatlansága miatt. Ezzel valójában a jogerős ítélettől eltérő tényállás megállapítását kérte, a másodfokú bíróság bizonyíték mérlegelési tevékenységét sérelmezte anélkül, hogy e körben megsértett jogszabályhelyként a régi Pp. 206. § (1) bekezdését megjelölte volna. A Kúria azonban nem mérlegelhette felül a bizonyítékokat, érdemben nem vizsgálhatta az erre vonatkozó érveket, és ebből következően nem állapíthatott meg eltérő tényállást sem, mert a felperes a Pp. bizonyíték-mérlegelést szabályozó 206. § (1) bekezdését nem jelölte meg megsértettként.

[142] A 11. sorszámú Ducatti motorkerékpár kapcsán a felperes a régi Pp. 221. § (1) bekezdésében foglaltak megsértésére is hivatkozott azon az alapon, hogy a másodfokú bíróság „felülmérlegelését” semmilyen bizonyítékkal, okszerű logikai levezetéssel nem támasztotta alá, további bizonyítást nem folytatott le. A Kúria e körben is utal az indokolási kötelezettséggel kapcsolatos korábban kifejtett álláspontjára. A jogerős ítélet a 11. sorszámú tétel értékelése tekintetében sem hiányos, nem szorul kiegészítésre, ezért nem sérti a régi Pp. 221. § (1) bekezdését. A jogerős ítélet tartalmazza a bíróság által megállapított tényállást, az arra vonatkozó bizonyítékok megjelölését {másodfokú ítélet [134] bekezdés}.

[143] A 9. tétel alatti jetski esetén a felperes - a felülvizsgálati kérelme V. és VI. fejezetében is - alapvetően a másodfokú bíróság bizonyíték mérlegelését kifogásolta, a Kúria azonban nem mérlegelhette felül a bizonyítékokat, érdemben nem vizsgálhatta az erre vonatkozó érveket és ebből következően nem állapíthatott meg eltérő tényállást sem, mert a felperes a régi Pp. bizonyíték mérlegelését szabályozó 206. § (1) bekezdését nem jelölte meg megsértettként. A felperes eljárási szabálysértésként hivatkozott a régi Pp. 141. § (6) és a 164. § (1) bekezdésére is. A régi Pp. 141. § (6) bekezdésére akkor alkalmazható, ha a fél a bizonyítékai előterjesztésével alapos nélkül késlekedik, ebben az esetben a bíróság a fél előadásának előterjesztésének bevárása nélkül határoz. A másodfokú bíróság ezt az eljárási szabályt nem alkalmazta, így ennek megsértésére a felperes sem hivatkozhat. Az, hogy a másodfokú eljárásban bizonyítás lefolytatására nem került sor, hanem a másodfokú bíróság felülmérlegelte az elsőfokú bíróság ítéletét, nem jelenti a régi Pp. 164. § (1) bekezdésének a sérelmét. A Kúria hangsúlyozza: a felperes ténylegesen azt sérelmezte, hogy a másodfokú bíróság a bizonyítékokat az elsőfokú bíróságtól eltérően értékelte, az elsőfokú bíróság bizonyíték-értékelését felülmérlegelte, ami nem a régi Pp. 141.§ (6) és a 164. § (1) bekezdésének megsértését jelenti.

[144] A felperes ezen ingóság tárgyában is megjelölte a régi Pp. 221. § (1) bekezdésének sérelmét. Anélkül, hogy érdemben kifejtette volna, az indokolás miért nem felel meg a jogszabályi feltételeknek, általánosan hivatkozott a téves felülmérlegelésre, a további bizonyítási eljárás lefolytatásának hiányára. A Kúria e körben is kiemeli: ha a fél a

jogerős ítéletben foglalt indokolással, a másodfokú bíróság bizonyíték értékelési tevékenységével nem ért egyet, nem az indokolási kötelezettség megszegése körében sérelmezhető.

[145] A 13. tétel alatti quad esetén a felperes azt sérelmezte: a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét annak ellenére változtatta meg, hogy az elsőfokú ítélet ezzel összefüggésben szöveges indokolást nem tartalmazott; ezen kívül további bizonyítást nem folytatott le; a vagyontárgy közös vagyoni jellegét semmilyen bizonyíték nem támasztja alá. A felperes - a felülvizsgálati kérelme V. és VI. fejezetében is - a másodfokú bíróság bizonyíték mérlegelését kifogásolta, a Kúria azonban nem mérlegelhette felül a bizonyítékokat, érdemben nem vizsgálhatta az erre vonatkozó érveket, és ebből következően nem állapíthatott meg eltérő tényállást sem, mert a felperes a régi Pp. bizonyíték mérlegelését szabályozó 206. § (1) bekezdését nem jelölte meg megsértettként. Az indokolási kötelezettség megszegése [rég. Pp. 221.§ (1) bekezdés] körében a Kúria utal a [136] bekezdésben kifejtettekre.

[146] A 14. tétel alatti trailer esetén a felperes - a felülvizsgálati kérelme V. és VI. fejezetében is - a másodfokú bíróság bizonyíték mérlegelését kifogásolta, a Kúria azonban nem mérlegelhette felül a bizonyítékokat, érdemben nem vizsgálhatta az erre vonatkozó érveket és ebből következően nem állapíthatott meg eltérő tényállást sem, mert a felperes a régi Pp. bizonyíték mérlegelését szabályozó 206. § (1) bekezdését nem jelölte meg megsértettként. Az indokolási kötelezettség megszegése [rég. Pp. 221.§ (1) bekezdés] körében a Kúria utal a [138] bekezdésben kifejtettekre.

[147] A férfi ékszerek körében a felperes a V.5. pont alatt a Csjt. 28. § (1) bekezdés c) pontjának megsértésére utalt, ténylegesen azonban a másodfokú bíróság mérlegelési tevékenységét támadta anélkül, hogy e körben a régi Pp. 206. § (1) bekezdését, mint megsértett jogszabályhelyet megjelölte volna. Ennek hiányában azonban a Kúria nem mérlegelhette fel a bizonyítékokat, érdemben nem vizsgálhatta az erre vonatkozó érveket és ebből következően nem állapíthatott meg eltérő tényállást sem. A Kúria a hivatkozott anyagi jogszabálysértést [Csjt. 28. § (1) bekezdés c) pontja] is csak a másodfokú bíróság bizonyíték mérlegelésének eredményeként megállapított tényállás alapján, abból kiindulva vizsgálhatta. A másodfokú bíróság a bizonyítékok felülmérlegelése során nagy súllyal értékelte, hogy ezeket az ingóságokat a per kezdetén még a felperes maga is közös vagyonnak tekintette és ekként vette fel a vagyonelejtárba. Mindezek alapján nem merült fel olyan speciális körülmény, amely megalapozta volna kiegészítő jelleggel a Csjt. 28. § (1) bekezdés c) pontjának alkalmazását.

[148] A fentiek alapján a jogerős ítélet nem jogszabálysértő, ezért azt a Kúria a régi Pp. 275. § (3) bekezdése alapján hatályában fenntartotta.

Záró rész

[149] A felperes felülvizsgálati kérelme nem vezetett eredményre, ezért a régi Pp. 270. § (1) bekezdése alapján alkalmazandó 78. § (1) bekezdése szerint költségeit maga köteles viselni, valamint köteles az I. és VI. rendű alperesek, valamint a II. rendű alperes felülvizsgálati eljárási költségének a megfizetésére, amely a képviselőtükét ellátó ügyvéd munkadíja. A Kúria ezek összegét a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (2) bekezdés b) pontja, (5) és (6) bekezdése alapján határozta meg azzal, hogy egyik jogi képviselő sem tartozik áfa körbe. Az ügyvédi munkadíjak mérséklése során figyelemmel volt arra, hogy az I.

és VI. rendű alperesek jogi képviselője mind az I., mind a VI. rendű alperest képviselte. A II. rendű alperes pedig egy másfél oldalas felülvizsgálati ellenkérelmet terjesztett elő. A VIII. rendű alperes felülvizsgálati ellenkérelmet nem terjesztett elő, így az ő felülvizsgálati eljárásban felmerülő költségeiről nem kellett rendelkezni.

[150] A felülvizsgálati eljárás illetéke az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (a továbbiakban: Itv.) 50. § (1) bekezdése és a 39. § (1) bekezdése alapján 3.500.000 forint volt. A Kúria észlelte, hogy a felülvizsgálati eljárás tárgyának az értékét nem megfelelően határozta meg, ezért nem a megfelelő illeték lerovására hívta fel a felperest. A felperes felülvizsgálati kérelme az I. rendű alperessel szemben nemcsak a jogerős ítéletben meghatározott értékkülönbözetre terjedt ki, hanem a cím7 utcai ingatlanra kötött adásvételi szerződés érvénytelensége megállapítására és az eredeti állapot helyreállítására is. A felülvizsgálati pertárgyérték az I. rendű alperes esetén a régi Pp. 24. § (1) bekezdése alapján az érvénytelenségi keresetre 32.000.000 forint, az értékkülönbözet tárgyában pedig az ötödleges kereset miatt – amely az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezésére is irányult - 51.668.565 forint, összesen 83.668.565 forint; a VI. és a II. rendű esetén 32.000.000 forint. A fentiek alapján a felperes 3.500.000 forint felülvizsgálati illeték előlegezésére lett volna köteles, a felperes azonban felhívásra csak 1.790.849 forint illetéket fizetett meg, ezért pótlólag leletezés terhe mellett le kell rónia további 1.709.151 forint felülvizsgálati eljárási illetéket [Itv. 74. § (2) bekezdés].

[151] A Kúria Pfv.II.20.061/2024/7. számú végzésével megkereste az ingatlanügyi hatóságot, hogy a perrel érintett ingatlan tulajdoni lapjára a felülvizsgálati kérelem benyújtásának tényét jegyezze fel. A felülvizsgálati eljárás befejezésére tekintettel rendelkezett a Kúria a feljegyzés törléséről.

[152] A Kúria a felülvizsgálati kérelmet a régi Pp. 274. § (1) bekezdése alapján tárgyaláson bírálat el.

[153] Az ítélete elleni felülvizsgálatot a régi a Pp. 271. § (1) bekezdés e) pontja zárja ki.

Budapest, 2024. június 11.

dr. Hajdu Edit s.k. a tanács elnöke, dr. Darákné dr. Nagy Szilvia s.k. előadó bíró, dr. Cseh Attila s.k. bíró, dr. Mészárosné dr. Szabó Zsuzsanna s.k. bíró, dr. Osztovits András s.k. bíró